FontarGoth

fanzine

КОМЧ ВНИЗ

nekraïna

ВОРОЖДЕНЬ

ПОЛИНОВЕ ПОЛЕ

The Litz

Addi Site

Замкова Тінь

Холодне Сонце

ПОПЕРЕДЖЕННЯ
НЕНОРМАТИВНА
ЛЕКСИКА

а також поезія і проза

NO GODS DIY c.l.a.b NO MASTERS

№3 2010

ФОНТАРd FANZINE

Якщо ви — автор і пишете змістовні статті, у вас є реальний шанс розмістити їх у нас. Наш фензін із радістю приймає матеріали на адресу diyadmin@ukr.net (з позначкою «СТАТТЯ»).

Вимоги до статті:

• Вона обов'язково має бути вашою власною.

• Має бути оригінальною, цікавою та актуальною.

• Формат надісланих файлів: .doc або .rtf.

Обов'язково вказуйте свої контактні дані прямо у статті — саме в тому вигляді, в якому хочете бачити їх у журналі.

Мова написання може бути літературною (українська, російська, білоруська), діалектною або сленговою (ненормативна лексика не надто вітається, але й не забороняється).

Якщо ви хочете отримати цей номер або наступні випуски, пишіть нам на вказану електронну адресу.

Окрім того, фензін можна знайти у таких точках розповсюдження: «InRock» (м. Полтава), «Імпреза» (м. Кременчук), «Білокнижник» (м. Дніпропетровськ), «FreeZone» (м. Дніпродзерджинск, правий берег), «Устав» (м. Львів), «Талісман» (м. Харків), книжковий ринок Петрівка (16 ряд, 10 місце) (м.Київ).

від редакції:

У цьому номері зібрано матеріали про українські гурти, що працювали в темній музиці з кінця 1980-х до сьогодення: Кому Вниз, Nekraïna, Ворождень, The Litz, Холодне Сонце, Полинове Поле, Audi Sile. Номер охоплює розвиток української dark-сцени — від фольклорних і неофолкових напрямів до готик-року, індастріалу й дарк-вейву.

Окрім статей про гурти, у випуск увійшли коротка проза й поезія від Юлії (sunrise_of_hope), Gatito, Ніколая Мурашова (docking_dog), Lary, pistonczyk, Ларкас, Woffka Hetfield, Малуші Крокер, Константина Barrbarossa, Ornella, pansel, Hooligan, FISHka, Дюка та Данила Плахова.

дарк-фолк формація Nekraïna

Nekraïna – легендарна українська дарк-фолк формація з Одеси, заснована 1996 року Георгієм Чарським. Гурт швидко відзначився експериментами на межі дарк-фолку та світової музики: перші альбоми містили україномовні переклади композицій англійських проектів Death in June і Current 93. Уже дебютний диск «Смерть у серпні» (2000) складався переважно з таких адаптацій (з узгодженням з Дугласом Пірсом з Death in June), а також кількох авторських треків – зокрема «Янгол vs Бог» і «Заповіт» (на слова Тараса Шевченка). У наступні роки Nekraïna розвинула свій унікальний стиль, що поєднував темну фольклорну атмосферу з електронікою. До 2010 року гурт встиг видати кілька EP і три альбоми: «Смерть у серпні» (2000), «Апокаліптва» (2002) та «Страшные песни о страшном» (2009). Останній диск було представлено у серпні 2009 року на одеському фестивалі «Інтерференція». Упродовж своєї активності колектив зазнавав змін у складі, але незмінним залишався лідер і натхненник — Георгій Чарський.

У музиці Nekraïna поєднуються похмурі фольклорні мотиви з індустріально-ембієнтним звучанням. Звучання гурту описують як

суміш мінімалістичного дарк-фолку, ембієнту і Lo-Fi електроніки. Атмосфера треків – меланхолійна, ритуальна, іноді іронічно провокаційна із «чорним гумором». У багатьох піснях помітні впливи основоположників жанру: гурт починав із каверів Death in June і Current 93, але не просто копіював їхні композиції – Чарський переносив їх на український ґрунт і додавав авторські нюанси. Наприклад, альбом «Смерть у серпні» звучить у дусі класичного дарк-фолку 80-х з глибоким, насиченим саундом, хоча при цьому має й оригінальні риси творців Nekraïna. Альбом «Апокаліптва» 2002 року містив менше каверів і більше оригінальних композицій: звучання стало агресивнішим і «психотично-метафізичним» – з елементами індустріального ембієнту і хаотичною атмосферою схожою на Coil. Тексти пісень охоплюють езотеричні, апокаліптичні та філософські теми, властиві дарк-фолку: від образів «Калі-юги» і «чорнобильєзи» до переосмислення народної та релігійної символіки. Інструментарій гурту включав акустичні гітари, струнні (скрипка), флейту, різні перкусійні та синтезаторні партії – усе те, що характерно для світового дарк-фолку (world music) та неофолк-традицій. У візуальному й звуковому оформленні ранніх альбомів видно також вплив Cold Meat Industry і східноєвропейської міфології. У 2009 році для запису «Страшных песен о страшном» до проєкту було залучено «Громадянський хор» — близько 30 осіб, що додало монументальності звучанню альбому. Загалом музика Nekraïna вирізняється контрастом між стриманими фольклорними інструментальними фрагментами й інтенсивними індустріальними шумами, утворюючи похмуру, містичну атмосферу.

Дискографія

- Як роса на Сонці (EP, 1999). Перший запис гурту – чотири пісні, серед яких є українська версія Death in June «Випадковий протеже». Цей EP започаткував творчість Nekraïna та дав зрозуміти слухачам пристрасть Чарського до перекладів DIJ-пісень.
- Руни та чоловіки (EP, 2000). Дебютний міні-альбом із кількома траками. Окрім оригінальних композицій, тут присутні

музичні алюзії на західні жанрові зразки. Цей реліз продемонстрував поступовий перехід до власного матеріалу й підготував ґрунт для повноформатника.

• Смерть у серпні (LP, 2000). Перший повноформатний альбом (записаний на CD-R) включав 11 треків. Більшість із них — це українськомовні кавери на пісні Death in June («De Profundis» та інші) і Current 93, причому тексти не просто перекладені, а переосмислені у контексті української реальності. Альбом також містив чотири оригінальні пісні, серед яких помітні «Янгол vs Бог» і «Заповіт» на вірш Шевченка. «Смерть у серпні» був виданий самвидавом (розповсюджувався в інтернеті) й здобув зацікавленість слухачів, адже «точно відтворює форму ортодоксального дарк-фолку 80-х» із власним глибоким саундом.

• Апокаліптва (LP, 2002). Другий повноформатний альбом, виданий лейблом Quasi Pop Records. На «Апокаліптвах» здебільшого оригінальний матеріал з елементами концепту (наприклад, композиція «Каліка» – це українська версія «He's Disabled» з DIJ). Загалом звучання стало більш жорстким і електронним: сміливі експерименти з індастріальними битами та «психотично-метафізичним ембієнтом» у дусі Coil або Throbbing Gristle проявилися в треках альбому. У звучанні цього релізу поєдналися темна гітарна меланхолія, семпловані перкусії й мінімалістичні клавіші, що надало йому місцевого колориту. Альбом справив сильне враження на слухачів: за відгуками, він «дуже жорсткий», але при цьому зберігає «атмосферність» і «примарність» за рахунок електронного Lo-Fi звучання.

• Страшные песни о страшном (LP, 2009). Третій

альбом вийшов за сім років після «Апокаліптв». Це концептуальна робота, де Чарський поєднав елементи шансону, одеської вуличної традиції (лайка) та безжальних звукових експериментів. Альбом складається з 14 треків, переважно російською мовою, і значно відходить від «чистого» дарк-фолку – звук тут більш авангардний і радикальний. У записі брали участь близько 30 осіб «Громадянського хору», що створило насичене хорове звучання. Реліз «Страшных песен о страшном» отримав назву «Nekraïna presents» і розцінюється як «другий з половиною» альбом гурту, оскільки за глибиною іронії та жаху він перевершує два попередні. Презентація диску відбулася в Одесі на фестивалі «Інтерференція» в серпні 2009 року.

• Сингл «Горобці» (2008). Однотрековий реліз, виданий між «Апокаліптвами» і «Страшними». Пісня «Горобці» продовжила експериментувати з народно-культурними образами й стала одним з естетичних містків між двома альбомами.

Nekraïna здебільшого виступала на незалежній сцені України 2000-х років. Гурт давав концерти в клубах Одеси та Києва, брав участь у тематичних заходах альтернативного спрямування. Наприклад, влітку 2009 року нові пісні було представлено на місцевому фестивалі «Інтерференція». Зважаючи на те, що дарк-фолк-сцена в Україні тоді формувалася, спеціалізованих фестивалів та регулярних турів у цьому жанрі було небагато. Відомо, що продюсер і діджей Дмитро Вєков (радіо «Атмосфера», Одеса) активно підтримував експериментальну музику, тож і гурти подібного спрямування отримували ширшу аудиторію. Окремі члени Nekraï-

na могли виступати в складі інших проєктів, але як самостійна концертна одиниця гурт прославився передовсім завдяки своїм нетиповим студійним роботам, а не інтенсивній гастрольній діяльності.

До ядра Nekraïna входили музиканти з Одеси, близькі за захопленнями та поглядами. Георгій Чарський – засновник, автор музики і текстів, вокаліст та мультиінструменталіст. Юрій Шелехов – композитор і аранжувальник, вносив багато електронних і акустичних деталей; Андрій Чупрун – гітарист/басист, долучився до студійних сесій обох перших альбомів. В різний час гурт підтримували Андрій Басов (бас-гітара) та Володимир Нессі (ударні). Кожен учасник надавав звучанню свого характеру: наприклад, органічна гра Шелехова та Чупруна разом з вокалом Чарського зробили альбом «Апокаліптва» різноманітним за стилістикою. З часом, після розпаду гурту, окремі музиканти продовжили творчість у інших колективах чи сольних проєктах, але періоду до 2010 року саме ця п'ятірка визначала обличчя Nekraïna.

Nekraïna вважають одним із першопрохідців українського дарк-фолку. «Смертю у серпні» Nekraïna ознайомила слухачів зі звуками «ортодоксального дарк-фолку» 80-х у локальному виконанні. Видання цього альбому викликало «неабияку зацікавленість у українських поціновувачів жанру», адже це був фактично перший подібний проєкт в Україні. Пізніше гурт долучився й до колективних ініціатив: наприклад, у 2005 році пісня Nekraïna увійшла до антології «Полин квітне» – першого збірника українського дарк-фолку та сусідніх напрямків. Відтак гурт допоміг об'єднати фанатів і музикантів сцени, проклавши місток між експериментальними українськими артистами та зарубіжним готичним фолком.

І весь цей світ мене не розуміє,
Лиш в далені десь вогник тліє.
Я бачу постать на шляху своєму
Ця тінь все рухається в напрямку моєму.
Іде далеко там за краєм,
Так довго йде,а час спливає.
Всю безкінечність простір поглинає.
І крапля болі по лиці стікає.
Відкриєш очі,глянеш-небо
Для щастя більш нічого вже не треба.
Хмаринка каже:"Йди за мною,
Будем літать,назавжди залишусь з тобою."
І раптом чуєш голос серця:
"Струна щастя не обірветься.
Послухай,що скажу тобі
Забудь про всіх і забирай усе собі.
Це людство втрачене навіки
Напевне час на це заплющити повіки."
"Ти що!Забудь що каже та розбещена душа
Вся сила в дусі що весь рід трима.
Лиш вірою спасаєш обгоріле тіло.
Крокуй вперед назустріч перемозі сміло!"
Сказав той розум з серця порина.
Розквітла думка в тілі-це вона.

Юлія aka sunrise_of_hope

повеет особенным холодом и
мееееееееедленно войду я,
в белых тапочках на босу ногу,
тщательно бледный.
Черный смокинг.
Одуванчик в петлице.
Одеколон "Венеция"
(Если верить рекламе,
то берегитесь, черви!)
В правой руке у меня будет череп,
слегка безлицый,
а в левой руке - сердце,
безделица.”
(Заводная безделица - Гаер99)

Трагичный, как само исчадье ада,
Я в похоронное бюро войду, бледнея.
Охапке роз ты вряд ли будешь рада...
Принес я череп Йорика.
Синеет

Твоя рука под мраморностью пудры.
И мой последний поцелуй у гроба
Сольёт нас вместе... Я читаю сутры,
Монах – молитвы. Заняты мы оба..

Подкрался тлен и холод тронул веки.
В прощальных лилиях - изящные изгибы.
О, как недолог праздник человека!
Бессмертие мы подарить могли бы..
Но, отказалась ты..

Николай Мурашов aka docking_dog

Тіпа Love Story. (все вигадано, але REAL IN OUR LIFE)

Погляд оповідача(тіпа Я) Подвір"я. Щебет пташок. Літо. Футбольне поле. Хлопці грають у футбол. Дівчатка, сидячі на лавці, задивляються на хлопчаків. Максим буцає(ггг) м"яч, той швидко здіймається в гору і так само швидко пронизує повітря, летить прямо у одну з дівчат. Він влучає їй у обличчя, чуються крики: "Ну бля, куди ти кидаєш, заєбав вже...." Хлопчина надмєнной походкой підходить до дівки, огляда її і говорить: "Ну шо, киця, всё окей?" Відповіді немає. "Ну корочє, дєтка, звиняй шо мало, папа, арріведерчі, аста-лавіста,,,,,,,ну ти поняла." Біжить до хлопців, говорячі про те, шо з нею всё чудесно, просто персеково. Дівчина сидить далі, але вже не дивиться туди.

(Погляд хлопця(Максимка тіпа) Вулиця. Гавкають ці прокляті пташки. Канікули, жара. Ми пєцаєм у футбол. Якісь дівки повсідалися на лавці і пяляться на нас. Ну ппц! Надо по-вийобуватись. Ось я кидаю м"яч, та так блін закрутив, шо він летить в одну з тих киць. І йо! Пацани шось там волают на мане. Мубуть, якісь матюки. Нада піти ізвініться(а заразом і м"яч забрать). Осьо, я такий гарний-прегарний іду до неї. Та вона вродє нічьо так на вигляд. Трохи шо-то з носом, а так нормально вродє. Я їй там кажу шось типу: "Ізвіні, красавицца, я нє хотєл" Та хвати з неї. Біжу до хлопців, кажу, шо знею всё окей, даже телефончік дала.(ну це так, шоб попонтаваться..ехехе)

(Погляд дівчини) Подвір"ячко. Пташки співають. Літо(треба з хлопцями знайомитись). Лавка, біля футбольного майданчика. Пацани прикольно грають у футбол. Ми сидимо і смотрім на них. Оууу, он якись хлопчисько непоганий, біленьке волоссячко, нічогенький. Ще й в футбол гарно грає. Треба як-то познайомитись, може телефончик попросе. Айяйяйяяйяй, мій ніс, фак, він мені його мабуть зламав. От падлюка, прям нєту слов. Він іде сюди, але мені так погано, шо я нічого не розумію. Шось каже, типу вибачається. Чёрт з ним, хай валить назад до інших. Ну блін і познайомилась. От придурок, забрав м"яч і пішов, я думала він хоч пожаліє мене, до дому проведе. А дєвки регочуть, дурні всі. Надо ще трохи посидіти, потім піду. Може там ще є гарненькі? Та ну їх.

Мораль цієї байки: нєхуй задивляться на не знайомих чуваків, а то можеш отримати по морді...

Каріна ака FISHка

С добрым утром.

Проснулся. Еще не встал, лежишь. Какое раннее, непонятное, солнце пытается выдавить твои глаза через закрытые веки.
Открываешь. Смотришь. И видишь все то, что видел миллионы раз. И хотел забыть, но не получиться, ты живешь здесь.
Встал. Протер залипшие от вчерашней синьки глаза, подтянул пропитанные мочой трусы и подвигал в ванную.
Что ты ожидал увидеть в зеркале? В том самом зеркале, в которое ты смотришь каждое утро. Что-то новое? Или что-то интересное?
Не угадал. Там ты и только ты, и никого кроме тебя. … Приищи на лице, немного поржавевшие от курева зубы. И щетина, которую в любом случае, придется побрить.… Когда ни будь,…может быть.
Вот тебе и утро… Кто тебе сказал, что оно доброе?
Но это всего лишь утро, а далее ?... У каждого оно случается по-разному, а дальше….А дальше как? А вот так …

Вышел на улицу, и брезгливая собака пыталась укусить тебя за халяву. И я эту суку ты вчера хотел накормить колбасой? Которой у меня не было недели три, но было желание. Разочарование? Да хер вам всем. Меня это не торкнуло и не смогло бы. Посмотрел на небо, ничего и ничего интересного там не нашел. Все серые тучки как у Есенина проплывали и смотрели сверху, а я не смотрел на них снизу. Мне было просто похуй. Летели, не летели, абсолютно похуй. Я стоял в мокрой луже с состоянием похмелья в голове и не думал….
Вообще….Вообще не думал….
Вообще не думалось и не хотелось ….ниочем не думал, и пошел
Троллейбус мне показался гусеницей проползающей по городу и клюющей камни. С каждым глотком камушка троллейбус сдергивался и вырывал из меня тошноту, которую я пытался удержать в себе.
Какая то юродивая бабушка с «кравчючкой» и, с гнусным запахом с его рта и ее одежды, неоднозначно предложила мне уступить ей место. КАКОЕ НАХ”Й МЕСТО (Хотя я уважаю пожилых) Нихуя не уступил.
Выйдя на асфальт, из пропитанным потом, непонятными мне разговорами, пустыми идеями, безнадежными разочарованиями, мыслями которые, уехали в никуда, и никогда не вернутся, резиновых подошв троллейбуса. Я хотел что-то увидеть.
И не увидел. Умный дядечка интеллигентного вида держал в руках газету, он не хотел ее читать, он покупал ее каждое утро, дабы казаться более, солидней и серьезней. Кого он сука обманет, он же ж едет на завод работать на своем гребенном станке. И ничего в жизни хорошего у него не будет. Престарелый яппи.
Подошел к нему, попросил сигарету. А он падло, отвернулся в сторону подходящего на остановку троллейбуса, и самое странное он в него не собирался садиться.
Да не о том Я в общем.… Каждое утро у кого начинается именно так. И я уверен, что у тебя оно когда-то начиналось так же.

Сергей Богодушко aka Дюк

ВОРОЖДЕНЬ – ДУХ, ПОВ'ЯЗАНИЙ З ЧАРАМИ

Гурт «Ворождень» з'явився у Києві восени 1998 року на тлі зростання інтересу до дарк-фольку та психологічної музики в Україні. Його заснували музиканти із гурту «Dead Faith» – композитор і вокаліст Володимир Кучинський та гітарист Віктор Магомет. Уже перші концерти нового колективу (зокрема, виступ 11 листопада 1998 року на концерті пам'яті О. Авагяна) стали віхою для «Ворождня»: ця дата вважається днем народження гурту. Згодом до засновників приєдналися скрипалька Людмила Мініна, клавішник Олексій Андрєєв і гітарист Олександр Науменко, тож осінній склад гурту виступив на фестивалях «Червона рута-99» та «Рок-акустика 2000». У 2000 році відбулися кадрові зміни – зі складу вийшли Мініна та Андрєєв, а на їхні місця прийшли бек-вокалістка і перкусіоністка Тетяна Фруктова та, згодом, інші учасники. У новому складі 2000 року «Ворождень» уперше потрапив на фестивалі «Срібна підкова» (Львів) та «Обереги» (Луцьк). Саме ця конфігурація музикантів записала дебютну платівку «Ворождень» (вийшла близько 2001 року), яка заклала основи творчої манери гурту.

«Ворождень» поєднував акустичні фольклорні мотиви з сучасними роковими та електронними елементами. Гурт позиціонував свій стиль

ворождень

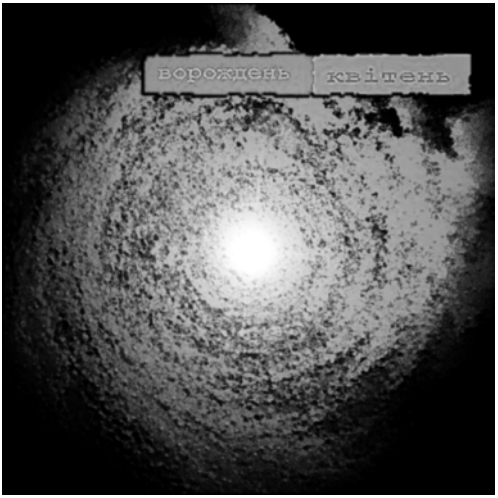
ворождень
квітень

ворождень
пір'я

Ворождень любов

ворождень
погана кров

Ворождень
містика

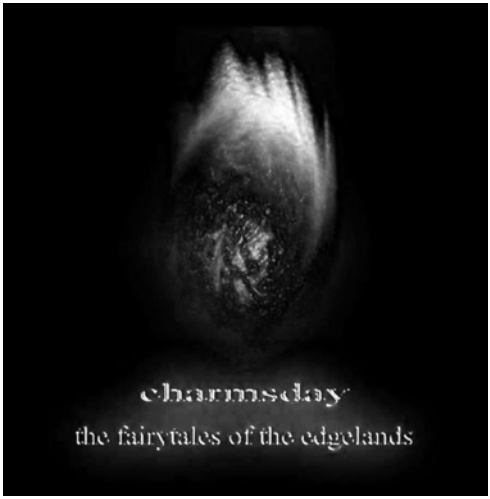

як «dark-psychedelic-electronic rock» з постійними фольклорними вставками. Музичні критики нерідко називають цей проект одним із класичних представників українського дарк-фольку: у його перших альбомах помітні мінімалістичні гітарні партії та вокальні рядки, що «блукають над темними полями нашої похмурої батьківщини». Дискографія «Ворождня» сповнена містичних та похмурих образів – уже перший альбом і тексти пісень малювали сцену «холодних лісів, де бродять потвори, мавки та чорти». Така естетика увібрала елементи східноєвропейської демонології та культури. З плином часу до саунду «Ворождня» долучилася електроніка й експериментальні прийоми, але фольклорний корінь і похмурий настрій залишалися центральними.
У першій половині 2000-х колектив вважався одним із вагомих на українській темній сцені, а музичні оглядачі високо цінували саме дебютну платівку за втілення класичного дарк-фольку.
Склад гурту теж поступово формувався: поряд з лідером Володимиром Кучинським та гітаристом Олександром Науменком, згодом у постійний склад ввійшли бас-гітарист Максим Солтис та бек-вокалістка Євгенія Дзюбенко. Музиканти «Ворождня» виконували пісні українською та англійською мовами, що також відповідало їхньому прагненню поєднати локальну атмосферу з універсальними жанровими рисами.
Дискографія (альбоми та міні-альбоми): згідно з даними спільнот (зокрема, Вікіпедії) включає такі записи:

- «Ворождень» (2000),
- «Квітень» (2002),
- «Пір’я» (2003),

раритетне видання. включає «чорна птаха» та «ходила іва»

- «Любов» (2004),
- «Погана кров» (2005),
- «Містика» (2005),
- the fairytales of the edgelands (2006),
- «Погань» (2006),
- «Paranormal» (2007),
- «Чорні крила» (2007,
- «Рахманський Великдень» (2008)
- Pia desideria (Добрі наміри) (2008),
- «Психо» (2009).
- Міні-альбоми та EP: «Дім зі скла» (2006), Movement in a fading lights (2008).

«Ворождень» склав помітну частину української андеграундної сцени з власною характерною манерою. Учасники гурту встигли стати не лише активними концертуючими виконавцями (виступали на рок-фестивалях і клюбах по всій Україні), а й впливовими творцями: їхні платівки формували уявлення про вітчизняний дарк-фолк на зламі тисячоліть.. Гурт зарекомендував себе як помітний майданчик для поєднання українського етнічного звучання та експериментальної атмосфери, що робить його одним із впливових явищ у жанрі «дарк-фолк» на українській сцені.

Животное снова свободно

Трудней всего даются первые слова, как и последние - брошенные с надеждой... Общее у них одно - надежда. Надежда быть услышанным, быть понятным, может быть вернуться к пониманию. Слова - как много их вокруг, как мало настоящих. И все меньше и меньше надежды. Все меньше и меньше понимания. Все меньше уважения и любви. Мы ждем чего-то друг от друга, как будто слова могут что-то изменить. Нет, не изменят они ничего - надежды нет. Нет в замерзшем стекле, нет в туманном дожде, нет в небе - сером, опостылевшем низком небе. И черные дурацкие лужи, растекаясь по душе мокрой слизью обволакивают, кажется и мозг. Только стужа и отчаяние вокруг... Перехватываешь удобнее бутылку за горлышко, отхлебываешь пиво, горло отзывается привычной болью - да черт с вами, с горлом, легкими - даже мне это не нужно!!! Ступая по скользким листья, натыкаясь на людей - идешь, брошенным всеми, окруженный пластиковой заботой, среди людей и нелюдей - идешь навстречу смерти. Ненавидишь провода, ненавидишь небо, ненавидишь воздух и бродячих собак. Как здорово быть котом - самим по себе, как хорошо быть домашним животным - теплым, пушистым, уютным, но только не мокрой ненужной тварью без имени, без лица и без рода... Шерсть поистрепалась за годы, когда-то белоснежный котяра, гордость семьи стал ненужным и диким, хитрым и злым. И проступила в глазах чернота отчаяния, злобы, дикой ярости. И хватаешь как прежде все быстро, но только со звериной отчаянностью. Хватаешь все, даже если не дают, но есть возможность взять...

А где то над головой, в окнах серых домов, в освещенном тускло окне ОН кричит на нее. Она плачет, она не в силах понять за что, не в силах ответить и только просит - Прекрати!!... А он кричит, распаленный сам собою, обидами за свои неудачи, промахи и усталость. За свою серость, тупость и нелепость... Он любит, да только слабость заставляет его убивать самое ценное. Остановись, убожество... Она присядет тихо в уголке, закроет лицо руками, и будет плакать, а он уйдет - хлопнув дверью, закурив нервно, но, считая без тени сомненья, что проявил характер и крепость духа - дурак... Испуганное животное метнется из под ног, он пнет воздух, но не успеет. Лишь доля секунды, и перед его глазами появятся два круга ярости - темно-зеленых, опаленных коричневым ореола злобы.. Умри же. И яркая стекающая кровь на секунду зажжет краски мира. На секунду станет белым сердце, на секунду забьется кровь в жилах сильнее, трепыхнется на когтях уже совершенно беспомощная плоть и сдохнет, уйдет навсегда в мир тени - такая же, как в жизни - слабая, неспособная жить. Умри же!!! И тишина лишь будет ответом.. Мир стал чище.. мир - для людей. А в мире тени все так же идет дождь...

Часто бывает, после надцатого глотка темного пива начинаешь понимать совершенно понятные вещи, и так странно, что никто вокруг этого не видит. Хочется записать - а нельзя, руки не слушают и слова коряво застревают в самом начале. Хочется не только понять, но и сохранить. Но не дает сила, и не даст, ибо понимание

нельзя сохранить или выучить - можно только понять. Но, несмотря на моменты озарения, живешь в мире заблуждений, веры в неправду, в мире тени... Нам правду заменила красивая мебель, удобные диваны, красивые вещи и женщины. Наше я - это машины, дачи, дома, телевизоры, бабки... Сила - сила спит. Она не нужна тому, кто не будет ею пользоваться. Сильный имеет все - дом, дачу, машину и прочую хрень. Но! Сильный не боится это потерять. Каждый день, уходя на работу, он уходит навсегда. Он бросает все это. Он целует жену и уходит - уходит навсегда. Его поцелуй, это немые слова, слова с надеждой. Это любовь. Это сила и жизнь. Его настоящая жизнь. И случись, так что сломается машина или потеряется бумажник, он чертыхнется и тут же забудет. Для него главное и самое ценное - где его ждут, где его любят. Для слабого - главное его нажитое тяжким трудом. Тяготением духа, завистью, надменными усилиями, нажитое... И в конце жизни оба говорят последние слова - с надеждой. Сильный - что род его будет жить, что силу они найдут и не сойдут с пути. Слабый - с надеждой на сострадание, на понимание того, как тяжко трудился он, дабы они сейчас остались, а он ушел. Но уйдут оба.. Вопрос не в красоте ухода. Вопрос не в неотвратимости. Вопрос - куда ты идешь?...

Шерсть слипается по утру от мороза и сырости. И так противно, так гадко вокруг. Черное сердце тяжко гонит кровь в стылых лапах, но ты идешь, идешь.. Идешь с надеждой, смотришь им в глаза - ну где же ты, где ты?!.. Уж много лет пути прошло, ан нет.. ненужное животное стало еще более животным, грязным и брошенным отребьем. И лишь в момент, когда снежинка опустится на нос, ты поднимаешь голову в небо и долго стоишь любуешься, дышишь небом и слезы медленно стекают с уставших глаз. Да. Тогда. Жаль, что все кончилось, и нужно идти сначала, нужно искать и пытаться понять все сначала. Жаль, что это не настоящая жизнь, а игрушечный балаган дураков и обмана. Как мало надо для счастья.. Вспоминаешь огромную, разрывающую силу, превращающую мир в сотни сверкающих граней, силу страшную, но рождающую. А ведь лишь касание руки, лишь взгляд ее рождает...

И сейчас, глядя на покрытое изморозью стекло, касаясь мордой к нему, ты вдруг лапой наткнешься на комочек влаги, на что-то странно пульсирующее и одновременно сильное. Семена.. семена деревца, которое дает людям силу. Которое лечит от всех болезней, то самое, что убивает зло. Дерево императора... И душа дрогнет. Где то далеко в уголке ее проснется детский крик счастья от подаренной мигающей игрушки, родится ощущение руки на плече, и образ темно-желтых плодов.. И лапа подгребет под себя семена, спасая от мороза, от гибели девять маленьких сердец великой жизни. Расти.. Расти.. И животное, глупое слепое животное положит под сердце семена. Расти же сильным!

А на утро уйдут все страхи и боль. Перестанет ныть сердце и легкие. Животное снова свободно и наполнено силой. Животное знает цель и чувствует того, кто ему нужен. Можешь не прятаться, оно найдет тебя - но не для того, что бы убить, а что бы превратить твою жизнь в теплый уют и свет, наполненный силой.

25.12.2006

(c) HOoligan

сегодня закончилось...
меня убил этот день,
разбросавший осколки мечты
будто ветры подули потоком
холодным в лицо
в мире прерваных снов я на
землю смотрю с высоты
там, где наши пути, разбегаясь
сомкнулись в кольцо...
мир прекрасен и чист, он
надежен и вечен, хотя
иногда не хватает чего-то и
нечем дышать
словно пальцы чужие на горле
лишь кашель и свист
я могу подарить на прощанье
тебе уходя...
в моей памяти есть только
несколько скомканных дней
еще взгляд твой и голос. и все...
так о чем же жалеть?
я катаюсь по городу вечер и
сотни огней
помогают из мыслей тебя по
чуть-чуть выгонять...

Саша aka Gatito

Прогресс налицо великий!
Брусчатка - вместо асфальта!
Раньше здесь продавали книги...
Теперь продают бриллианты.
Церковь и площадь Советов.
Культура на синем блюде.
В районе квадратного километра
Туристы и пьяные люди.
Какой-то немец смотрит в глаза,
И я смотрю в него криво.
В Германии, у здания Думы,
друзья,
Никто не бухает пиво.
Какие-то бляди присели к нам,
"Корнет" из горла попивая.
А мне хорошо, как и тем
голубям,
Что семечки их дожирают.
В районе свободы и яростных
труб,
Что небо собой отравляют,
По пятницам каждый весел и
груб...
Промышленный город гуляет.

smaill

Гурт The Litz був заснований у Львові на початку 2000-х років і з перших кроків позиціював себе в андеграундній дарк-фолк/готичній сцені. За даними неофіційної історії колективу, ансамбль існує з 2000 року, а в його складі – клавішниця Ксенія Айла та засновник-автор музики Дмитро «Даннер» Ходико. Зі старту проект мав англо-російсько-україномовне спрямування: його дебютні пісні використовували тексти усіма трьома мовами. У журналістському огляді подано: «грішно було б не згадати львівський колектив The Litz, заснований Мариною "Black Mary" Щербаковою і Дмитром "Даннер" Ходико». Саме ці двоє – Щербакова (вокал, гітара) та Ходико (композиції, тексти) – від початку формували звучання гурту. Однак після запису першого повного альбому вокальні обов'язки залишила Марина («Black Mary» перейшла до метал-гурту Ambivalence), і її замінила співачка Ксенія Рихальська; пізніше до складу приєднався гітарист Максим Кернер.

Творчий почерк The Litz поєднує елементи неофольку з готичною атмосферою та індастріал-елементами. Одне з джерел називає їхній стиль «постапокаліптичним попом» (post-apocalyptic pop) – із помітними синтезаторними вкрапленнями та похмурою мелодійністю. У рецензії на збірку дарк-фольку відзначили, що звучання The Litz можна уявити як «подорож метафізичними просторами на сторінках збірника віршів Бодлера» – «дуже м'яко, дуже таємниче й шалено мелодійно». Такий опис підкреслює ліричну, містичну сторону музики The Litz. Наприклад, композиції гурту мають легку напівакустичну фактуру з вкрапленнями фолк-гітари і приглушеними ударними, що надає їм стилю «готичного блюзу» або «темного кантрі». За словами журналістів, пісні «Стирач» і «Body Puzzle», які були представлені на збірці «Полинь квітне», вийшли «абсолютно фантастично виконаними» – це свідчить про вміння гурту створювати заворожливі мелодії з похмурим відтінком.

В дискографії The Litz виділяють кілька ключових релізів. Першим повноформатним альбомом став «Aquatic Pop» (2003) – темний концептуальний лонгплей, записаний

уже після приходу Ксенії та Максима. До цього колектив випустив два міні-альбоми (EP): «World Minds» (2001) та «Stories Close And Distant» (2003), які містили експериментальні електронні композиції та зачатки фольк-риторики. Всі ранні записи гурту поширювалися незалежно та отримували схвальні відгуки у спеціалізованих виданнях, зокрема в українських та ближніх готичних вебзайнах.

The Litz активно працював на готичній сцені Львова і України. Так, 19 травня 2002 року гурт разом із колегами виступив на львівській вечірці «Некрополіс» – події, що збирала представників темної музики з регіону. Колектив також брав участь у низці неофольк-фестивалів і концертів, де звучали їхні містифіковані та мелодійні композиції. Культурне значення The Litz для української сцени видно з участі лідера гурту у знакових проєктах жанру. Зокрема, Ходико став одним з ініціаторів випуску збірки «Полинь квітне» (2005) – першого українського альбому в жанрі дарк-фолку. Ця антологія із піснями різних гуртів того часу названа «знаменною подією» для вітчизняного неофолку. На ній прозвучали і композиції The Litz («Стирач» і «Body Puzzle»), що дозволило широкій спільноті поціновувачів жанру познайомитися з творчістю гурту. Експерти відзначали, що пісні The Litz зі збірки були «фантастично виконані», що додавало колективу статусу одного з найцікавіших проєктів у своєму напрямку.

Незважаючи на відсутність широкої медійної підтримки та обмежений наклад релізів, The Litz залишив по собі важливий слід у чорній музичній спільноті України початку 2000-х. Його меланхолійна естетика та зосередженість на містичній кантрі-естетиці зближувала гурт з рухом дарк-фолку/готичного блюзу, в Україні який перебував у зародковому стані. Фактично, через The Litz українські слухачі отримали унікальний відтінок «темного кантрі», що доповнював широке «фольклорне» тло того часу. The Litz можна розглядати як цікавий феномен львівського андеграунду початку XXI століття, який поєднав надбання європейської та американської дарк-кантрі-сцени з локальними культурними мотивами.

Прошла свобода
Теперь людей стесняюсь
Раньше было всё-равно
Теперь в носках нуждаюсь
Кругом всё то же
Только ты другой
Посмотриш по углам
Печально - этот мир уже не твой
Не так возбуждают бетонные стены детства
Не так греют разбитые стёкла
Не так стал прекрасен мир безответственности
И так стал близок мир сдержанности
Но всё туда же летит мысль
Но всё о том же бьётся сердце
Всё таже свобода в крови бесится
Но скорей всего сука перебесится
Не тот человек, а люди меняются
Печально, но и меня это касается
Но кто я теперь?
Проще - никто...
Всё моё "я" из меня утекло
Его выбивали - хлопаю стоя
Его убивали - приходите на похорана
Теперь ты имеешь кусок гавна
Лепи что хотел - на! на! на!
Обтёсанный камень, обтёсанный не верно
Теперь никому стал не нужен
Конечно пропал интерес... Неужели?!
Мою песенку за меня допели
И только капля свободы возможно когда нибуть
Позволит мне ещё раз мельком в прошлое взглянуть
Печально - но не о чём не жалей!
Может и не ты может и один?
Любимого портера себе лучше налей
Вспомни свою романтику, вспомни как жизненно жил
Вспомни всю краску и грязь
Вспомни с улыбкой кем ты когда-то был.

Я не каждый день хочу просыпаться
Я не каждый день хочу высасывать воду, что б умыться
Я не каждый день хочу ждать дождь, что б не умереть от жажды
Я не каждый день хочу кормить етих спиногрызов, а сама оставаться голодной
Я не каждый день хочу идти на работу, которая с трудом появилась
Я не каждый день хочу садиться на лавочку, на которой сижу уже 5 лет
Я не каждый день хочу делать вид, что занята чтением, искоса подглядывая за людьми
Я не каждый день хочу возвращаться домой в темноте, шагая по 10 км через лес
Я не каждый день хочу приходить домой
Я не каждый день сплю
Я не каждый день ем
Я не каждый день думаю
Я каждый день молчу
Я каждый день хочу курить
Я каждый день хочу брить голову
Я каждый день играю свои три аккорда
Я каждый день глажу наволочки
Я каждый день не сплю
Я каждый день не ем
Я каждый день росту
Я каждый день стаю ближе
Я каждый день стаю старее
Я каждый день улыбаюсь сама себе
Я каждый день жду следующий день
Я каждый день встречаю рассвет на полянке в лесу
Я каждый день пытаюсь поставить ирокез
Я каждый день смотрю в потолок
Я каждый день ожидаю конца
Я каждый день ожидаю чего - то
Я не каждый день хочу просыпаться

Твої барабани втратили смак
І лиш твоє серце хворе на рак
Зникни швидко стань блохою
Моя стара іграшка що стала нудьгою
Набридлива бридка блоха
Не бачиш я не пес
Твої барабани втратили інтерес.

Порошкообразная красота подъездов
Губительно влетает в гортань сознания,
Разжижая слюны потоки
Пыльной, душной лестничной площадки.
Той белой книги прочитаных листов,
Снимая буквы с потолка познания
Пряча исколотые руки, осиком
Стоишь на лестничной площадке.
Втерая жесть метала цвет себе под кожу
Пытаясь вскрыть всю правду
Того что было сдесь когдато,
Той ночью красного заката.
Паденье крови капли позже
Доноситься, чуть прячась в темноту
И брошу ливнем сильным - стадо
Таких как эти - рваных в бездну ада - пустоту!

Лениво льются слезы рук
По лестнице журчащие потоки
И медленее стало всё вокруг
Убьют тебя дрожащие пороги!
Пороги тех дверей в подъезде
Которых заперты всегда
Пропустят лишь кровавый душь в отверстие,
Твоей натуры не любя!

pansel

Замкова Тінь: середньовічний фолк у сучасному ґотичному одязі

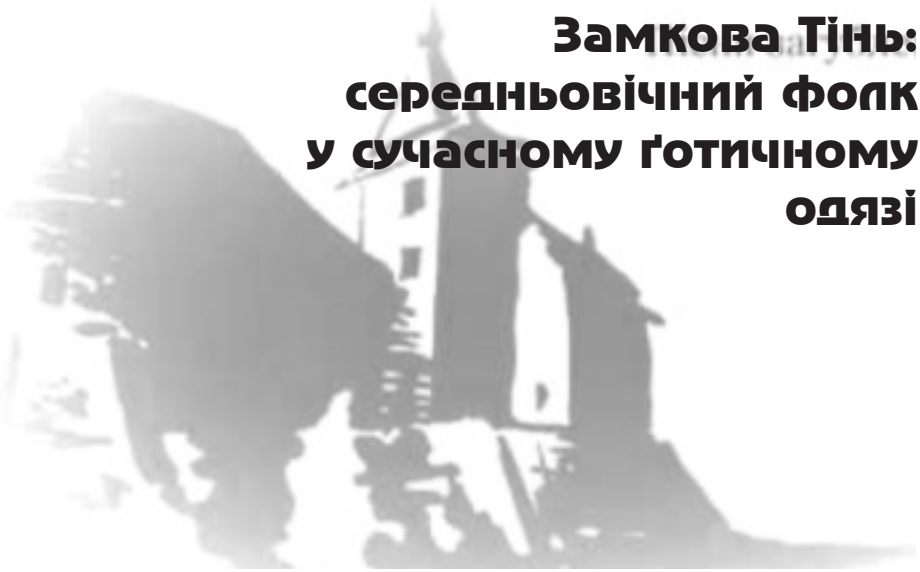

Невеликий акустичний гурт «Замкова Тінь» із Львова займає особливе місце на українській неофольк-сцені початку 2000-х. Згідно з одним із описів, це «львівський акустичний гурт, що намагався існувати поза всіма стильовими й жанровими дефініціями, кладучи власні тексти на власну ж музику». Колектив остаточно сформувався на початку 2002 року, і вже того ж року розпочав активну концертну діяльність. У дебютний рік «Замкова Тінь» дала шість публічних виступів і створила цикл пісень «Із середньовічних мотивів». Цей музичний цикл зі схожих за стилем композицій став наріжним каменем творчості гурту: відтоді готично-ґотичний фольклорний елемент зайняв домінантне місце у звучанні «Замкової Тіні».

Основний музичний інструментарій гурту поєднує народні інструменти із акустичним рок-саундом. У складі «Замкової Тіні» – шість музикантів (жіночий та чоловічі вокали, бандура, мандоліна, сопілки, гітара, скрипка, перкусія). Віктор Мартинюк, один із лідерів гурту, відповідає за тексти та ритм-перкусію, Марічка Кошелінська – за бандуру та мандоліну, а Зоряна Лещишин – за вокал. Разом вони створюють «справжню магію за допомогою середньовічних струнних і духових інструментів та поєднання чоловічих і жіночих голосів». Мелодії «Замкової Тіні» нерідко вирізняються трагічним ліризмом і багатошаровими уявними образами: під час прослуховування складні візуальні сцени ніби народжуються в уяві слухача. Один із оглядачів навіть охарактеризував творчість гурту як «музику сумних менестрелей», що наповнена маргіналіями старовинних фоліантів, зневаженими ченцями у строгих рясах та лицарями у сяючих обладунках. Таким чином, слухачі нерідко уявляють сюжети середньовічних балад – любовні

трагедії, ритуальні співи і похідні пісні – ніби відлуння героїчних чи фентезійних сюжетів.

Офіційних студійних альбомів гурт «Замкова Тінь» до 2010 року не випускав: їхній «альбом» у повноформатному CD-наборі фактично не виходив. Натомість матеріал поширювався через концертні й демонстраційні записи. Наприклад, на збірці «Полин квітне» (2005) гурт представлено двома треками: «Остання походна пісня» (концертний запис 2002) і «Тиран» (студійний демо-запис 2004). Багато пісень увійшли до циклу «Із середньовічних мотивів» (2002), який доступний в мережі як єдиний консолідований матеріал. У ньому слухач знайде композиції з розповідним сюжетом: від балади про кохану, обвинувачену у вбивстві нареченого, до маршових пісень, що перегукуються з похідними стрілецькими мотивами (назви треків: «Перша походна пісня», «Друга походна пісня», «Остання походна пісня» та інші). Загалом в творчості «Замкової Тіні» переважають середньовічні та фентезійні мотиви: замки й лицарі, кохання й загибель, навіть поховальні ритуали («тризна») та містична символіка. Власні тексти (переважно авторства Мартинюка та співавторів) ретельно вирішені у метафоричній стилістиці, що поглиблює ефект давньої легенди чи притчі.

Позиція «Замкової Тіні» у стилістичному вимірі можна описати як поєднання неофольку і даркфольку з елементами середньовічної реконструкції. Даркфолк (він же апокаліптичний чи «strange folk») з'явився в середині 1980-х у Великій Британії на стику індустріального звучання і психоделічного фолку 60–70-х. Його засновницькими постатями вважають проекти Current 93, Death In June і Sol Invictus – виконавців, що поєднали акустичні гітарні балади з похмурою атмосферою і символікою Традиції. Саме на ці гурти (а також на близькі їм європейські формації) часто натякає музику «Замкової Тіні», адже акустичні інструменти та вокали в їхньому виконанні створюють дух давнини і містики. Іншими відомими на світовій сцені неофольк-гуртами є, наприклад, німецький Faun чи італійські Ataraxia і Corvus Corax, що також переробляють середньовічні та фольклорні теми в сучасних аранжуваннях. У цьому контексті «Замкова Тінь» демонструє слухачам подібну атмосферну естетику, порівнянну з творчістю світових виконавців дарк- і неофольку

Гурт активно діяв на українській готично-даркфольк сцені середини 2000-х. З-поміж інших, він виступав на фестивалях «Necropolis», які традиційно проводилися у давніх замках Західної України. Наприклад, 29–30 травня 2004 року «Замкова Тінь» була анонсована як учасник вечірки «Некрополіс» у Збаразькому замку (Тернопільщина). У програмі того заходу гурт фігурував як «акустичний дарк-фолк» гурт зі Львова, що разом із колегами по сцені –

тернопільським «Холодним Сонцем» (love-metal) та вінницьким «Reactor» (індастріал) – творили нічну програму фестивалю. Аналогічно, у липні 2004 року в статті газети «Україна молода» відзначалося, що на «тризні» у замку Збараж виступали саме «Замкова Тінь» (Львів), «Холодне Сонце» (Тернопіль) і «Reaktor» (Вінниця). Подібні фестивалі в замках Тернопілля дали гурту «лагідну славу» кива-готичного колективу, узявши до уваги їхню сценічну символіку та атмосферні фолькові пісні.

Справжню популярність «Замкова Тінь» здобула головним чином у рамках «чорної» та неофолькної спільнот. Уже 2005 року вона згадувалася як гурт «швидко набуває популярності» серед українських дарк-фолькових колективів. Про їхню творчість регулярно писали спеціалізовані видання. Наприклад, у травневому номері 2007 року журнал City Life опублікував велике інтерв'ю з учасниками «Замкової Тіні», детально дослідивши музичні вподобання та творчі плани гурту. При цьому музика завжди виходила на перший план: журналісти підкреслювали, що насамперед «Замкова Тінь» – музичний проект, який вбирає у себе історичну атмосферу і казковий орнамент.

З огляду на вказані особливості, гурт «Замкова Тінь» цілком можна порівняти з відомими світовими іменами, які працюють у близьких стилях. Як у баладах Death In June чи меланхолійних композиціях Sol Invictus, у піснях «Замкової Тіні» важливе місце займає містична символіка та рефлексія над давньою традицією. Подібно до європейських медієвал-фольклорних колективів Faun, Ataraxia використання традиційних інструментів надає їхнім композиціям ритуальної серйозності. Все це робить гурт «Замкова Тінь» одним із яскравих представників вітчизняного неофолку, який творить у руслі загальносвітових тенденцій жанру. Їхня музика неодноразово позиціонувалася як частина «готичного фольклору», важливий елемент «похмурої сцени» України.

«Замкова Тінь» поєднує локальні традиції і загальноєвропейський контекст неофольку: в їхніх піснях відчувається дух середньовіччя та містичної фентезі, але в сучасному акустичному обрамленні. На думку багатьох слухачів і критиків, львівський гурт впевнено тримає лінію жанру, пропонуючи українській аудиторії масштабне музичне бачення – аналогічне до того, як це роблять зарубіжні «колеги» на світовій сцені.

Исповедь

Я чувствую жизнь,
Живу в одиночку,
Пытаюсь понять жизни суть.
Я слышу себя,
Я вижу других,
Хочу найти свой единственный
путь.
Живу лишь мгновеньем,
Пою о печальном,
Одна лишь злость в глазах людей.
Я дикий ветер,
В чистом поле
Гоняю стаи диких лошадей.
Я словно сокол
В бескрайнем небе,
Взлетаю ввысь и вновь лечу к тебе.
Душа, как будто,
С тела улетая,
Стремится в сумерках к высокой
темноте.
Ведь я убийца,
Который плачет,
Я убиваю дух тоски в твоих глазах.
Хочу очнуться,
Но нельзя иначе,
Мне никогда не побывать на
небесах.
Я слышу запах
Цветов прекрасных,
Они живут лишь для красивых
снов.
Я вижу мудрость
В глазах печальных –
У нас внутри господствует любовь.
Я наркоман,
Я жажду силы
Перебороть безумный мир и страх.
Я плачу кровью,
Режу вены
И вместе с Солнцем я сгораю в
прах…

Константин Barrbarossa

Калі падаюць крылы

Ноч дыхае туманным шолахам,
Шэпча дрэва мову сноў,
Я стаю на вежы чорнай —
Між бясконцых, глухіх хмароў.

Пад нагамі — бездань цішыні,
Дзе няма ні дня, ні слоў,
Я ступаю — і ў абдрыўках ветру
Знаходжу крылы з цемнавых сноў.

Лечу праз лунны попел ночы,
Праз застыглы, мёртвы час,
Дзе зоркі — гэта вокі Бога,
Што забыў, калі быў нас.

Мой подых — дым, мой след —
пакута,
Сэрца б'ецца, як жалез,
І ў кожным ўзмахе — сум і пустка,
Што мяне ў сабе завяз.

Унізе гарыць зямля,
Як вуголь у руках нябес,
І мне здаецца — вось жа воля,
Але ў волі — толькі лес.

Я крычу — і голас гіне,
Паміж хмараў і крылаў тлін,
Бо я — толькі ціхае ценне,
Што ляціць праз свой гвалт і дым.

І калі ўжо сон растае,
Як свечка ў ліхалетні момант,
Я адчуваю — крылы таюць,
І цемра кліча ў свой абломак.

Падаю... у чорны вецер,
Дзе няма ні неба, ні сна,
І толькі ўспамінам свеціць
Мой палёт — як вечная рана.

Малуша Крокер

Гурт «Полинове Поле»: львівський симфо-готик-метал

«Полинове Поле» було засноване восени 2004 року у Львові. Перший концерт колективу відбувся вже 5 лютого 2005 року у Львові. Наприкінці весни 2005-го музиканти записали своє перше демо (4 треки) і одразу активно виступали на рок-фестивалях заходу України. Вже на фестивалі «Тарас Бульба 2005» у Дубно гурт здобув ІІ премію, а на львівській «Рокотеці-2005» – перше місце. У 2006 році «Полинове Поле» продовжили активні виступи: брали участь у фестивалях «Рок-Січ», «Тарас Бульба» тощо. На початку 2007-го внаслідок значної ротації складу група зазнала помітних змін: звук став важчим і мелодійнішим, а до колективу приєдналася професійна вокалістка Маріанна Лаба із Львівської філармонії. Це дозволило «Полиновому Полю» вийти на новий творчий рівень. Улітку 2007-го гурт відновив концертну діяльність, а в 2008 році виборов гран-прі фестивалю «Тарас Бульба». Активна концертна робота і студійні записи тривали до кінця 2009 року. Починаючи з 2010-го через творчі розбіжності колектив призупинив діяльність.

«Полинове Поле» грає музику на стику симфонічного готик-металу та дум-металу. Характерною рисою гурту є поєднання «гарячого» чоловічого гроулу і «чистого» оперного сопрано. Такий дует

різнохарактерних вокалів одразу привернув увагу слухачів і рецензентів. У їхній музиці сплітаються важкий мелодійний гітарний саунд із емоційними повільними переходами. Значну роль відіграють також народно-етнічні мотиви: деякі композиції (наприклад «Відьма», «Туман», «Чорна рілля ізорана…») відзначаються елементами української автентики, осмисленими в готичній стилістиці. Як відзначають у ЗМІ, звучання колективу – це «синтез потужного гітарного саунду, української етніки та готичної естетики». Упізнаваний стиль «Полинового Поля» не має прямих аналогів в Україні, адже поєднує «містичні» текстові образи з класичними готичними та фольклорними мотивами.

За 2004–2010 роки до складу «Полинового Поля» входило чимало музикантів. Серед засновників – гітаристи Микола Максименко (2004–2010) та Максим Лобзін (2004–2007), басист і автор музики Андрій «Джон» Кіндратович (2004–2009), вокаліст Вадим «Фенікс» Юник (2004–2006), сопрано-співачка Олена Андросюк (2004–2005). У 2006 році коротко співпрацювали як чоловічий вокаліст Андрій Марченко, так і сопрано Вікторія

Романова (2005–2006). З весни 2007-го вийшла оновлена лінія, до якої увійшли вокалістка Маріанна Лаба (2007–2010), гітарист Юрій Круп'як (також вокал, 2007–2009), клавішник Олег Рубанов (2007–2010) та барабанщик Сергій Красуцький (2007–2010). Ця «класична» постанова гурту записала більшість релізів 2008–2009 років.

«Полинове Поле» випустило кілька релізів. Першим офіційним релізом 2008 року став міні-альбом «Чисті Душі» (EP), а навесні 2009-го вийшов дебютний повноформатний альбом «На семи вітрах» – збірка найкращих пісень із попереднього матеріалу. Ці роботи видано лейблом Kataklysmos Factory. На початку 2010-го (за фактом – наприкінці 2009-го) група записала EP «Під холодним каменем», найважчий і наймелодійніший реліз того часу для гурту. Окрім того, у 2006 році було випущено демозапис «Polynove Pole» (4 треки). Також у концертах гурт виконували свою версію гімну фестивалю «Тарас Бульба-2005» (власний «концертний альбом» фестивалю містить його запис).

«Полинове Поле» активно виступало на локальних та всеукраїнських фестивалях. Окрім «Тараса Бульби» (призових місць 2005 і 2008 років), колектив грав на «Рок-Січі», «Рокотеці», «Чорній Раді» (2009) та інших

подіях західноукраїнської сцени. Музиканти також провели концерти у Києві та Львові, нерідко діллячи сцену з відомими рок-колективами: із гуртами «Вій», «ВВ», «Inferno», «Кому ВниZ», «Lake of Tears», «Cemetery of Scream» та іншими. Успіхи фестивального масштабу («Тарас Бульба-2008» чи «Діти ночі: Чорна Рада») значно підняли імідж гурту серед українських готико-металістів.

Колектив відомий своєю виразною сценографією: учасники часто виходять у костюмах і атрибутах, що нагадують готичні й етнічні мотиви. Як зауважують музикознавці, «Полинове Поле поєднує музику з власною містичною філософією та виразним візуальним мистецтвом, а також елементами української етніки». Ці риси підкреслені на промо-фото та обкладинках альбомів гурту – темні кольори, декоративні шрами, прикраси зі старослов'янськими імена та символами. Загалом візуальна складова «Полинового Поля» гармонійно резонує з тяжким готично-містичним звучанням музики. Після перемоги на «Тарасі Бульбі-2008» їхню музику характеризували як «синтез потужного гітарного саунду, української етніки та готичної естетики». Гурт довів – гроулінг органічний навіть для української лірики, а поєднання чоловічого «гарчання» і жіночого сопрано виправдало себе. Колектив здобув помітну підтримку серед фанатів: відгуки з форумів і блогів того часу фіксували шалений інтерес аудиторії, схвалення концертом та нетерпіння до нових релізів. У цілому, «Полинове Поле» вважали одним із знакових представників західноукраїнської готик/дум-метал сцени.

И не любви, ни тоски, ни раны.
Словно немая радость зажившей раны,
Любовь возникла в душе Адама.
Все взвесив чувства и совершенства,
Ответив мыслью на нее честно,
Он мир забыл,
Он растерялся,
Что делать дальше?
С кем тягаться?
Все мысли в прах,
Все чувства выше,
Он с ней один,
Стоит и дышит.
И сердце бьется в его груди
Три слова в слух решился он произнести
Как солнца день
Как свет в ночи
Три слова, три.
Заставил губы он произнести.
И тишина.
Он ждет ответа.
Молчанье долгое.
Она подходит ближе.
Глаза ее блестят.
Дыханье тише.
В ответ дает три больных слова.
Он мир забыл,
Он растерялся,
Что делать дальше
С кем тягаться?
В ответ услышал слова отказа.
И боль в душе,
И сердце больно.
Но ничего я справлюсь
Жить еще долго!
Но нет!
В душе остался след от раны,
Он жгет и мучает Адама
Воспоминания, нежность, поцелуи,
Слова влюбленных в полнолунье,
Картины радостей, желания
И встречи мелькают пред глазами.
И это будет вечно?!
Нет, так жить я больше не могу!

Покончил жизнь он самоубийством.
Пред смертью отослав письмо, любви,
Что бросила его.
Открыв его она прочла последние слова Адама,
Там было три коротких слова:
«И не любви, ни тоски, ни раны».

Ларкас

Любовь мертвеца (Unforgiven)

Ты не должна
Любить другого,
Нет, не должна!
Ты мертвецу,
Святыней слова,
Навек была обручена.
Увы твой страх,
Твои моленья –
К чему они?
-1-
Пускай засыпан я
холодною землёй,
О друг! Всегда, навек с тобой,
душа моя.
Любви безумного томленья,
я в камне сердце схоронил
В стране покоя и забвенья,
тебя я не забыл….

-2-
Без страха в смертный час,
покинул этот свет
Отрады долго ждал
я от разлуки,
Но здесь разлуки нет
я видел белый свет
И долго тосковал,
что образ твой святой,
Не узнавал….
Но как прийти к тебе,
достигнуть чистоты,
Узнать или простила ты…

-3-
Что мне сиянье божей власти
и рай святой?
Я перенёс земные страсти
туда с собой.
Ласкаю я мечту родную,
всегда, везде одну
Желаю, плачу и ревную,
как было в старину.

-4-
Коснётся ль чуждое дыханье
твоих красивых глаз,
Душа моя в немом страданье,
вздрогнёт ещё не раз,
Случится ль так, что ты заплачешь,
сегодня о другом..
Твоя слеза бежит пылая
по мне святым огнём…

Ты не должна любить другого
Нет, нет, не должна!
Ты мертвецу святыней слова
Навек обручена!
Увы! Твой страх, твои моленья
- к чему теперь они?

Woffka Hetfield

Холодне Сонце

Українська рок-музика пережила піднесення на початку 2000-х після «постпопсового» періоду та подолання піратства. У цей час у Тернополі виник гурт «Холодне Сонце». Ідею створення колективу у 2001 році виношував музикант, актор і режисер Василь Гоцко, який оголосив пошук співмузикантів у газеті. Перший виступ гурту відбувся 15 лютого 2002 року у Тернополі – його вважають «днем народження» «Холодного Сонця». Колектив представляє собою поєднання ліричної мелодійності з елементами готичної і мелодік-рок музики, що відповідає моді на «меланхолічну готику» серед українських слухачів.

Склад «Холодного Сонця» зазнавав численних змін у перші роки існування. На старті 2002-го до нього входили: Сергій Паращук (гітара), Олександр Пахомов (бас), Сашко Давосир (ударні) та Василь Гоцко (вокал, гітара). У 2003 році Сергій Паращук залишив гурт, а Гоцко почав збирати новий склад. З 2004 року «Холодне Сонце» виступало у такому складі:

Василь Гоцко (вокал, гітара), Віталій Верста (бас), Олександр Мусіхін (гітара), Василь «Граф» Завислюк (клавішні) та Андрій Левчак (ударні). Згодом Версту замінив бас-гітарист Артемій Яковлєв, а ударника Левчака через хворобу 2007 року поступово замінили інші музиканти. Незмінним лідером і автором пісень залишався Гоцко.

Основні учасники (станом на 2010 рік):

• Василь Гоцко — вокал, гітара, тексти й музика (засновник, єдиний незмінний учасник).

• Віталій Верста — бас-гітара (приєднався 2004, пізніше замінений Артемієм Яковлєвим).

• Артемій Яковлєв — бас-гітара (з 2005 року).

• Олександр Мусіхін — гітара (запрошений у 2004, пішов того ж року).

• Михайло Жук — гітара (приєднався 2004).

• Василь «Граф» Завислюк — клавішні (з 2004).

• Андрій Левчак — ударні (2004–2007; пішов через хворобу).

• Денис Коваленко — гітара (з кінця 2004).

До 2010 року у «Холодного Сонця» було два студійних альбоми і кілька синглів і промо-релізів. Основні записи:

• «Промені сліз» — дебютний студійний альбом (реліз у 2004 році, виданий лейблом «Atlantic»). Складається з близько 10–12 пісень (у різних джерелах згадуються 12 треків) у стилі меланхолійного готик-року.

• The Shadow of Love — промо-CD (2004) з англомовним варіантом пісні «Тінь кохання»; розсилався радіостанціям для промоції першого альбому.

• «Де росли ці квіти» — новорічний сингл (2006), представлений наприкінці року.

• «Я кохаю тебе» — сингл (лютий 2007) з однойменною композицією; виходив до Дня всіх закоханих.

• «Цілунок» — сингл (2007) з однойменною піснею.

• «Für sie» — промо-реліз (липень 2007), що включав однойменну композицію, записану спеціально для фестивалю Wave-Gotik-Treffen (Лейпциг).

• «Театр темних пелюсток» — другий студійний альбом (реліз у грудні 2008 на лейблі Moon Records). Містить 15 композицій, написаних Василем Гоцком (за словами музиканта, цей матеріал створювався після смерті його матері). Альбом характеризується темами втрати, любові та внутрішніх переживань.

Крім того, гурт з 2004 року випускав окремі промо-версії і зразки

пісень, а деякі треки увійшли до компіляцій («Українська готика-2» тощо). Загалом, вже до 2010 року «Холодне Сонце» мав у дискографії всі основні релізи, а новий матеріал активно розроблявся.

Тексти пісень «Холодного Сонця», переважно написані Василем Гоцком українською мовою, поєднують образність класичної поезії з готичною символікою. У них часто зустрічаються метафори холоду, вогню, ночі, неба, сліз, кохання та смерті. Наприклад, у пісні «Я кохаю тебе» («Театр темних пелюсток», 2008) зустрічаються рядки на кшталт «Пухнастий холод зника в обіймах…», «з тобою лину у вогонь», «твій погляд мов палаючий цвіт» – що поєднують романтичну жагу і відчуття небезпеки. Загалом ліричні теми: любовні переживання, розлука, самотність і пошук світла у темряві. Такий підхід відповідає готичній традиції, де поєднуються елементи «меланхолії» і життєствердного світла (у назві гурту – «сонце»).

Самі музиканти говорили, що намагаються уникнути банальних готичних кліше, натомість пишуть «чуттєві, енергетичні» пісні про людські переживання. У цілому лексика гурту насичена поетичними образами та болючими відчуттями – типово для жанру «меланхолійна готика»– але при цьому близька широкому слухачеві.

«Холодне Сонце» активно виступало як в Україні, так і за кордоном. Серед найпомітніших концертів і фестивалів:

• Castle Party (Польща, 2005) – один із найбільших фестивалів темної сцени у Східній Європі; гурт узяв участь у червні 2005 року.

• Wave Gothic Treffen (Лейпциг, Німеччина, 2007) – найбільший європейський готичний фестиваль, на якому з 25 по 28 травня 2007 року «Холодне Сонце» разом з гуртом «Кому Вниз» представляло Україну. Їхні виступи співпали з виступами таких виконавців як Entwine, Crematory, Amorphis.

• Фестиваль «Мазепа-Fest» (Полтава, 2007) – музичний фестиваль сучасної української сцени, учасники концерту 10 червня 2007 року.

• Презентація альбому «Промені сліз» (Київ, жовтень 2004) – перший великий концерт з новим матеріалом у клубі «Store 205».

• Благодійний концерт (Херсон, грудень 2009) – участь у шоу на

підтримку жертв епідемії грипу, виручені кошти пішли на допомогу регіону.

• Крім того, гурт був учасником телепроекту «Свіжа кров» на М1 (2005), фестивалів «Діти ночі» та інших локальних заходів.

На сцені «Холодне Сонце» використовувало готичну візуальну стилістику: переважно темні костюми, театральне світло і яскраві образи. Так, на фестивалі «Файне місто–Нівроку» (Тернопіль, жовтень 2008) гітарист гурту постає майже силуетом на тлі синього світла, що підкреслює драматичний, «холодний» колорит їхнього шоу. Їхній сценічний образ посилюють мистецькі елементи: наприклад, у концертах іноді використовувалися червоні троянди чи чорні крила (у пісні «Безкрилий ангел») як символи поєднання краси та темряви.

«Холодне Сонце» брав участь у різних музичних проєктах та виданнях:

• Фестиваль реміксів L'ame Immortelle (2005) – гурт виграв конкурс реміксів австрійського колективу L'ame Immortelle, записавши альтернативну версію пісні «Calling». Їхній ремікс увійшов до синґлу «Fallen Angel» (лейбл BMG, Європа).

• Компілікація Олега Скрипки (2006) – восени 2006 року підписано угоду з музикантом Олегом Скрипкою на включення танцювального реміксу «Зникле у сні» до збірки «Українська сучасна лірична пісня».

• Кавер «Transformers Theme» (2007) – наприкінці літа 2007-го «Холодне Сонце» записало англомовну версію головної теми фільму «Трансформери» під псевдонімом SOLARICE. Цей кліп і запис викликали інтерес за кордоном (вийшов позитивний відгук від американського актора, який озвучував трансформерів).

• Саундтрек до фільму – у 2008 році гурту запропонували написати головну музичну тему для фільму «Ninjas vs Zombies» (режисер Джастін Тімпейн). Гоцко погодився, і прем'єра стрічки з їхньою композицією відбулася на Хелловін 2008.

• Виступ на презентації роману (2008) – у грудні 2008 «Холодне Сонце» влаштувало концерт під час презентації «кривавого» готичного роману «Кривава осінь у місті Лева» (Конкурс «Коронація слова–2008»). Таким чином гурт взяв участь у нетрадиційному книжковому проєкті,

пов'язавши музику і літературу.

• Благодійні акції – гурт неодноразово долучався до благодійних концертів і флешмобів (зокрема концерти проти епідемії грипу 2009 року). Також Гоцко час від часу брав участь у шоу поєднанням «музика+література» на телебаченні.

Назва «Холодне Сонце» сама по собі є символічною: «сонце» зазвичай асоціюється з теплом і світлом, але в поєднанні зі «холодом» вона створює відчуття парадоксу та містицизму. У візуальному оформленні альбомів та кліпів група використовує відповідну символіку: відчуття морозу, кригу, троянди зі сльозами, готичні архітектурні мотиви тощо. Наприклад, обкладинка альбому «Промені сліз» зображує холодну блакить і силует сонця поміж гілок (хочемо зауважити, що детальний опис обкладинки є у виданнях альбому). На концертах музиканти виходять у чорних костюмах, часом з елементами вінтажного вікторіанського готичного одягу. Сценічний образ доповнюють контрастні комп'ютерні проєкції та розмиті силуети, що створюють ефект іншого виміру. Таким чином, візуальний стиль «Холодного Сонця» гармонійно доповнює їхню музичну «готичність», переносячи слухачів у світ, де «навіть тіні мають серце».

Про гурт вийшло кілька рецензій і інтерв'ю в українських ЗМІ. Журналісти відзначали якість саунду і українську лірику колективу. Наприклад, фронтмен «Тартаку» Сашко Положинський оцінив «Холодне Сонце» як гурт, що «тримає марку» й не зраджує власному стилю. Музикознавець Павло Гудімов назвав їхню музику «якісним комерційним продуктом» з «гітарним діджитал-сандом» та підкреслив, що саме українські тексти виокремлюють гурт серед світової сцени. Відомий актор Остап Ступка прямо заявив, що український гурт «Холодне Сонце» може конкурувати з такими світовими проєктами, як Marilyn Manson чи Apocalyptica.

Зарубіжні медіа також приділяли увагу «Холодному Сонцю», зокрема іноземні сайти відзначали їхню участь у проектах «Transformers» і «Wave Gothic Treffen». Окремі пісні гурту звучали на міжнародних збірках (зокрема перемога у конкурсі від L'ame Immortelle 2005).

«Холодне Сонце» перетворилося на впізнаваний проект на українській готичній сцені. Завдяки наполегливій концертній роботі, двом альбомам та цілком українському саунду вони здобули групу шанувальників і визнання критиків. У своїй творчості гурт органічно поєднав традиції романтичного готичного року з українськими мотивами, створивши свій неповторний мистецький образ – «холодного світла» в темряві сучасного року

Калыханка для хрона.

Заябала піць нам вотку
І ня лезе ўжо сялёдка.
Ногі ўжо ня дзержаць цела –

Цела просіцца ў пасьцелю.

Сматры ня заблівай,

Баю-бай.

Заўтра ўсе твае ігрушкі –
Пузыры, стаканы, крушкі –
Ждуць цябе к сабе апяць
Восем літраў дапіваць.
Сматры ня памірай,

баю-бай.

Ты ў краваці-ераплане
Адлятай у край мячтаній –
І крэсьцьянін, і рабочы
Сьпяць даўно, закрыўшы вочы.
Дык і ты давай,

Ня зявай.

Адзіялкам накрывайся
І хутчэе адключайся.
Абнімі сваю падушку
Як любімую падрушку.
Большэ ня бухай,

Баю-бай.

pistonczyk

Колисанка

Спи, мій друже, спи у тіні,
Де вітри цілують сни.
Вогонь догорає в каміні —
І час застигне в стіни.

Світ упав за чорне скло,
Тиша дихає металом.
Тут давно усе було,
Та усе давно зникало.

Сон пливе, немов туман,
По старих дахах і жилах.
Хтось крізь вітер чув орган,
Хтось кохався серед пилу.

Не журись, усе пройде,
І ніч вкриє нас плащем.
Сонце тут не знайде, —
Ми живем між двох ночей.

І якби світанок зник,
Ми перетворились на спогад,
Де на склі холодний крик
Переходить в ніжний подих.

Спи, мій друже, спи без страху,
Поки місяць п'є вино.
Тіні сядуть біля шляху,
І потягнуть все на дно

Данилио Плахов.

mat_numtexturelnits

Ще вчора людей Оаннес навчала ремесел. А сьогодні – одна піґулка й на роботу, ховаючи ґандж за герметизацією ободу та центрівковими спицями. Прикривались паліятивами. Тепер, будемо відверті, словом "відродження" ганьбимо предків.

Заметіль у пуантах стерла поетів рядки. У плямах чорнил залишились підмурки снів, пісні циган та модна кокубан.

h*vi*m гострив мисливський цизорик, з усією марнотою та тріскотнею зрізував обмеженої кількості текстур фуня, гілки верболозу, запізнілі осінні крижівки... Розпарцельовані ще десять літрів чорнозему й піщана мандала Трьохфазного Будди. Зсудомила фільварок зла борошняна корча.

0.7- меґапіксельна матриця. Ті самі місця, персонажі, вивіски, кольори, звуки!

- Часу нема! – почув h*vi*m від секретарки пана Тадеуша без Адама – Шеф кличе!

Треба було пройти обабіч гордого настінного бекґраундера, постукати бомбейцем у серологічне вікно, що виглядало занадто пришпильно, не дивлячись на корпоративність іміджу.

- Ну що, Ґізере, заходь! Бажаєш попрацювати ?

h*vi*m воліє виборсатись з ненатлої масивності "мисума", де в ґештальті минуле, теперішнє та майбутнє, щоби на думку не спадало називатись гетьніми фромівським, або, ще гірше тофлерівсько-селфрідськими "хорошистом" сучукрліту, що І.М.Н.О., не має жодних розбіжностей та нольмерного натяку на малярство.

Модерн скоцюрбився у три погибелі за відсутності в зафудулених містах табернаклів і жильникового видива (рівняння для бозонного інформаційного поля). Тут сонце (коли перетвориться у чорного карлика, пройдуть мільйони поколінь джатак) сходило і заходило пізніше ніж у столиці. Умовивід Еймальвіньо мешкає у скринці електричного дзвінка. Здатний відчути комфорт у цьому бумеранговому безглузді. Та коли ще одна богиня (важко стояти на підборах) привітається "Доброго ранку!", глузуючи над черговим безсонням, самотужки Ку (за укладом Тещіт) почирбиляє на цвинтар. Подібно до адіябати залишить у дзвінку лише фантом Порожнечі до вечора. На долішніх плонтирах умимовиду ніхто не підставить плеча допомоги та не побажає того, чого зичила ввічлива жіночка чи то богиня з гусені) декілька хвилин тому.

- Ти звідки ?

- Із "Трушняка".

- "Трушняк" багато краси плодить.

- Я стрижу сусідів.

- Зроби мені, будь-ласка, міліровку!

Скриптово увиразнилось у трьох "П" (п'єзозапальничка, портсиґар, пахітоза) звіти ажіо-конго, скаляри Роберта Блітзера ; кала, що постійно тримала ноги у волозі, газетне ("Материальная независимость дает наличие свободного времени"/Андрей Новиков).Митьки сказали б "Дык" (на кромах із прапорами чорна та жовта "Пора").
- Цей Коацерват воістину тхне народництвом, юдаїкою, дадаїкою, рок-н-ролом, джазом. Ви впевнені , що тут щось написано ?... Накопичуємо думки в ледеринових обновах. Для кого ? На афронт редакторів ? Усі теми замусолені як бутир у неохайних куховарок бібліотафних фортець. Малий шурхіт ΔΩ – церузити та відхланювати манну, протерту на паркані, знівелює все кишна процесія.
- Пане, Тадеуше, - запитав h*vi*m.- що таке "Апендикулярна основа Troll"?
- Я думаю, тут якісь пісеньки, принади або балачки.
- А як щодо риби ?
- Маєш рацію, Оаннес. Ти така вродлива як уся Кладоцера Кавказа!
- h*vi*m, у тебе прокинувся професійний ідіотизм!
- Оаннес, невже ти забула, що я із пластикового диплома виготовив за допомогою мисливського цизорика для гітаристів поганенькі, проте безкоштовні медіатори.

Шеф відкоркував "Іскристе", разом "вдихали" хвою з новорічною сухозлотицею.

0.7- меґапіксельна матриця. Ті самі місця, персонажі, вивіски, кольори, звуки!
- h*vi*m, ти береш у мене куби ?
- Ні, бариго, більше не беру!
- h*vi*m, невже в мене галімі куби ?
- У тебе добрі куби, бариго. Але у мене життя налагоджується.
- Ну, прощай! Часу нема! – почув h*vi*m без Адама – Ормузди.
"Ви на реабілітацію? Здайте секлиння на аміноконку! Провірте ентеробіозу! Втягніть препуцію!".
На сходинці до процедурної сидів святий каліка з мілірованням та німбом Умлявт У Артюра Рембо. Заважав проходу милицями. Натирав ваксою взуття молодшого медперсоналу.
- Ставай, це ти мешкаєш у скринці мого електричного дзвінка ?
- Так, це я – Еймальвіньо, твій умимовід, знаю, що таке "Апендикулярна осьова Troll".

Ще вчора Оаннес навчала ремесел. А сьогодні – одна піґулка й на роботу, ховаючи ґандж за герметизацією ободу та центрівковими спицями...

DustedNick

Audi Sile (від латинського «слухай мовчки») – один із найвідоміших українських гуртів у жанрі готичного індастріалу, який виник на початку 2000-х років. Гурт веде свій початок від проєкту «Пилигрим» (1999–2000), що грав симфо-дуум із елементами пауер-металу (з використанням глибокого ґроул-вокалу та жіночого вокалу). Після розпаду «Пилигрима» у 2000 році засновники Віталій Усік та Віталій Фльонц відродили проєкт під новою назвою Audi Sile у 2002 році. Нове звучання стало істотно іншим: Віталій Фльонц почав програмувати електронні ритми, і гурт зайняв напрямок готичного індастріалу. Уже з перших виступів Audi Sile здобули визнання в Україні – у 2003 році вони стали лауреатами Всеукраїнського фестивалю «Тарас Бульба» (м. Дубно), де отримали першу премію.

Львів 2000-х був одним із центрів альтернативної культури Західної України, і Audi Sile нерідко виступали в авторитетних клубах та на фестивалях міста. Гурт регулярно грав на львівських готичних вечірках і фестивалях («Некрополіс», «Лялька», «Star Ушка» тощо). Зокрема, 2002–2004 роках аудиторія Львова часто бачила Audi Sile на тематичних заходах – від вечірок Depeche Mode у клубі «Лялька» до міні-фестивалів «Necropolis» та «My Valentine – goth!». Водночас колектив гастролював по всій Україні та за її межами – виступав у Києві, на фестивалях у Чернігові, Меджибожі (Extreme Vision Open Air 2004) та в Мінську («Dark Way», 2003). Уже до середини 2000-х Audi Sile посіли провідні позиції на українській готичній сцені, формуючи зв'язки з такими гуртами, як Komu Vnyz, Vinnyky, Вій та ін. (зокрема, 2003 року музиканти брали участь у телепрограмі «Остання барикада» разом із Komu Vnyz, Вій, Vinnyky).

На початку 2000-х до складу Audi Sile входили два Віталія – Віталій

Усік (Drakon AuS) (гітара, композитор, лідер гурту) та Віталій Фльонц (вокал, автор музики й текстів). З часом склад розширювався: у 2003 році до гурту приєдналася вокалістка Інна Корнелюк (раніше учасниця різних пісенних фестивалів), яка додала звучанню мелодійності і виразності. Наприкінці 2004 року з Києва прийшла клавішниця Анна Вольф (екс-Wild Garden). У 2000-х роках роль менеджера та аранжувальника обіймав Ростислав Антимис (до 2005), а ударні інструменти у різний час грав Артем Усік (2005–2007).

Список ключових учасників Audi Sile:

- Віталій «Drakon AuS» Усік — гітарист, автор музики, тексти (співзасновник гурту з 2002 року).
- Віталій Фльонц — вокал (2002–2006), композитор, автор текстів.
- Інна Корнелюк — вокалістка (2003–2007).
- Анна Вольф — клавішниця (2004–2008).
- Іван Попов (Bringer) — бас-гітарист, бек-вокал (2007–2009).

У 2007–2009 роках склад постійно оновлювався (деякі музиканти йшли, приходили нові співорганізатори), проте загалом лідер групи Drakon AuS залишався незмінним. Протягом активного періоду (до 2010-го) Audi Sile долучалися також до співпраці з іншими львівськими й українськими гуртами: учасники обмінювалися виступами, брали участь у спільних проєктах (зокрема, дружили з гуртом Холодне Сонце та іншими колективами готичної сцени).

Акустично Audi Sile поєднує важкі гітарні партії з електронними ритмами, індустріальними шумовими ефектами та глибоким жіночим вокалом. Музичний стиль гурту зазвичай називають готичним індастріал-роком із елементами дарквейву й електроніки. Самі музиканти визначали свою музику як «український індастріал» і відверто заявляли: «Ми — готи. Це культура, глибина, мудрість, віра». На звучання впливали як класичні gothic rock і darkwave (наприклад, творчість Depeche Mode), так і важкі колективи. Audi Sile записували кавер-версії пісень Depeche Mode («Never Let Me Down Again») та Paradise Lost («Christendom»), що відображає їхній широкий спектр музичних уподобань. Присутній у творчості

готичний настрій підкреслювався меланхолічною мелодикою та текстами на теми внутрішніх пошуків, кохання, смерті й соціальних проблем.

Протягом 2002–2009 років Audi Sile активно виступали на концертах і фестивалях по всій Україні. Значущими стали їхні участі у спеціалізованих Gothic/industrial заходах. Зокрема, 13 липня 2003 року гурт виборов 1-шу премію на фестивалі «Тарас Бульба» в Дубно. У 2004 році колектив грав на фестивалі Extreme Vision Open Air у Меджибожі і на власному сольному концерті «Ukrainian Gothic: Industrial Necropolis» у Києві. Регулярно проводилися концерти в львівських клубах «Лялька», «Star Ушка» й інших – наприклад, Gothic-вечірки «Necropolis», «Повний місяць», презентація альбому в кафе-клубі «Лялька» (Львів, 2005). Audi Sile також були гостями на фестивалях «Діти Ночі: Чорна Рада» (Київ, 2006, 2008), «Asylum» (Київ), «Нівроку» (Тернопіль, 2004, 2006) та інших. На цих заходах вони часто ділили сцену з відомими гуртами жанру (Komu Vnyz, Vinnyky, Вій, Otto Dix, Inversus та ін.), що свідчило про їхню інтеграцію в національну готичну спільноту.

Першим офіційним релізом Audi Sile став студійний альбом DeMonsteration (2005). Альбом самостійно випустили на компакт-дисках (до 2010-го більше ніяких повноформатних платівок гурту не виходило). Окрім цього, пісні Audi Sile увійшли до декількох збірок української готичної сцени: зокрема «Українська готика, vol. 1» (2003), «Очі відьми» (2007, пісні гурту Вій у виконанні різних виконавців), «Радіо Україна» (2007) та «Темна сцена» (альбом «Українська музика. Dark scene», 2007). Також на гурті записаний демо-трекбук, причому першу «демку» DeMonsteration репрезентували публічно в Києві, Львові та Луцьку. Власний реліз 2005 року можна вважати їхнім дебютним альбомом, який продовжив лінію комп'ютерно програми новаторської звукової концепції.

Стиль Audi Sile на сцені відповідав готичній субкультурі: переважно темні костюми, елементи театральності й символіки. Назва

гурту (Audi Sile – «слухай мовчки» латинською) перегукувалася з їхнім образом – музиканти часто використовували символіку мовчання, індустріальні атрибути та глибокі, «медитативні» сценічні постановки. За словами гурту, вони не копіюють чужий імідж, а формують його самостійно. У поєднанні з музикою це створювало цілісну атмосферу містичного, вишукано похмурого дійства, характерну для готичної і індустріальної сцен.

Українські медіа помітили появу Audi Sile вже на середини 2000-х, готичні журнали «Gothica» та «Sacratum» публікували матеріали про гурт, а онлайн-портали та музичні блоги часто розміщували анонси їхніх концертів. Фанати оцінювали виступи Audi Sile як емоційно насичені і професійні, відзначаючи харизматичну енергетику сольних концертів та яскраву сценічну присутність. Їхні пісні часом цитували на тематичних форумах, а меломани відзначали якість продакшну та оригінальність впливів у музиці.

Audi Sile вже встигли стати одним з лідерів української готичної індастріал-сцени. Музиканти вважали себе «першопрохідцями» стилю в Україні, адже на той час подібних гуртів було обмаль. Завдяки активним виступам на фестивалях і клубах вони тісно пов'язали себе з готичним рухом: координували спільні акції з іншими колективами, обмінювалися концертними майданчиками та об'єднували фанатську аудиторію у різних містах. У Львові й Західній Україні Audi Sile мали власну міцну фан-базу, а їхня музика часто звучала на локальних радіостанціях (наприклад, на Radio ROKS). Універсальність стилю – поєднання індастріалу й традиційних готичних мелодій – дозволяла їм звучати органічно і у заходах з українським роком, і на тематичних фестивалях. Audi Sile справили помітний вплив на розвиток української готичної сцени: вони розширили жанрові межі та стали одним із каталізаторів популярності готичної та індастріал-музики у країні.

DARK FAIRY TALE

Это было давным-давно…. В те времена, когда было множество прекрасных миров, коих, населяли призрачные существа: эльфы, гномы, тролли, домовые и прочие счастливые создания. Когда, не было слова нельзя, а было, слово не знаю, когда маленьких цветок мог покорить весь мир, жила на свете маленькая девочка по имени Катя, но которою все почему-то называли Cat. И не было, наверное, красивей и счастливей существа, чем она. Ведь у этой девочки был свой собственный мир , в котором она была королевой. Она любила убегать в лес, прижиматься щекой к шершавой коре деревьев и по долгу слушать, как дышит природа. Cat видела, как в лунную ночь резвятся русалки, как веселый леший играет на свирели, и как под эту чудесную музыку танцуют феи. Она видела все это, но никому об этом не рассказывала. Боялась, что кто-то украдет или разрушит ее мир. Иногда когда она заходила в глубь своего королевства, в самые непролазные чащи волшебного леса, куда боялись заходить ее поданные. Cat слышала там гулкое биение сердца, напоминающее шоркающею походку дворника Похома, старого одноглазого калеку. В эти моменты страх окутывал ее с головы до ног, полностью парализуя. Она могла так по долгу стоять и вслушиваться во мрак леса, боясь сделать лишнее дыхание, чтобы не привлечь. Того…, чье биение сердца она слушала ... Когда ее тело затекало, от не подвижности, Cat резко срывалась с места и мчалась, прочь с чащи, как будто за ней гналась стая голодных волков. Но, несмотря на свой страх, она вновь и вновь приходила в чащу слушать .

Почему она это делала, Cat никогда не задумывалась, она знала, что если она не услышит , в ней умрет, что-то такое чего никогда нельзя будет вернуть назад…. Так прошло ее детство.

Чем старше она становилась, тем меньше она бывала в своей чудесной стране.

По степени того, как она больше узнавала о мире людей, тем больше меркли краски в ее собственном. Она уже не слушала мелодии чудесной свирели, не восхищалась танцами фей ее интересовали помада, мода, фильмы, любовные романы, мнение своих подружек, внимание симпатичных парней. Cat, переставала верить в мир иллюзий, убивая этим созданий своего мира. И как слезно они не просили о пощаде, они не могли получить милости от своей королевы.

Возможно, она бы стала такой как ВЫ. Завела себе детей, мужа, стояла в очередях , жалуясь случайной знакомой на сына двоющника и маленькую зарплату. А умерла бы Cat тихо, мирно в семейном кругу на старости лет, и как ВЫ она бы считала, что свою жизнь она прожила достойно. Да, было бы так, если б не один случай…

В тот день неизвестно откуда появился сильный ветер, подымая в воздух уличный мусор. Начинался дождь. Cat решила срезать, пойти через пустырь, чтоб быстрее добраться домой. Но так и не успела. По средине пустыря на нее обрушился летний ливень, играя солнечными лучами в своих каплях. И ей ничего не оставалось делать, как со всех ног бежать к единственному на пустыре дереву, старой иве…

А в это время мой старый друг Black, страдал от одиночества. Он лежал под

деревом смотрел, как рассерженное небо разрезают тонкие полоски молний, он слушал, как небо кричало раскатами грома. Ему нравилось, когда на лицо падала холодная капля с дерева пропитанная городским смогом и дурманящим запахом зеленых листьев. Сигарета в зубах давно потухла и намокла, но он забыл про нее любуясь красотой великого чуда природы. Муравьи, слегка сонные от дождя, медленно ползали по его телу, казалось, что они бояться или не хотят привлечь внимания гиганта, который лежал на слегка мокрой траве, уставившись в небо. Он ничего не видел и не слышал, кроме того, как веселилась природа.
В этот день они познакомились…

Я не знаю, о чем они говорили, тогда под деревом, не знаю, чем у них закончился вечер. Но я знаю одно - после того дня они всегда и всюду были в месте. Более красивой пары я не видел: Black – высокий, худощавый, слегка сгорбленный, в старом отцовском плаще и Cat - стройная, по детски хрупкая, меньше на две головы чем ее спутник, в синих протертых до дыр джинсах и вплетенным в волосы разноцветным бисером. Они никогда не ходили, взявшись за руки, никогда не целовались на остановках, но когда их видели в месте, то все сразу понимали, что эти двое созданы друг для друга.
И как бы не старались родители, завистливые подруги, ничто не могло помешать Cat снова и снова встречаться с дружком и я знаю, почему она это делала. Все очень просто, она снова вернулась в свой волшебный мир. Но ,только теперь она была в нем не сама. У нее появился хороший друг, который вместе с ней создавал новые краски старой реальности.
Так прошел, наверное, самый счастливый, год ее жизни…
Потом начались не приятности…

Набожная сестра маман Cat увидела BlackA. С этого все и началось… Мало, что эта, я бы сказал не далекая женщина, была пятидесятницей, так она еще оказывала большое влиянии на свою более атеистично настроенную сестру. Раньше на похождения дочери в семье смотрели сквозь пальцы, мол, молодая, глупая, подрастет - образумиться. Но после долгой кухонной беседы все изменилось…

Cat стали не выпускать на улицу, перестали давать деньги на карманные расходы, дружка мого пару раз спускали с лестницы угрожая милицией.
Но они все же ухитрялись, как-то, видится, перейдя в подполье. Много раз я оставлял им ключи от своей конуры, звонил Cat домой, назначая стрелку, да и вообще можно сказать, стал связующем звеном между карцером и волшебным королевством. Вы спросите: нравилось это мне? Честно скажу, – нет. Ведь все тайное становиться явным, все это вопрос времени, а мне тогда безработному хватало и так неприятностей на свою голову.
Я не знаю, сколько это могло б продолжаться. Наверное, не долго. Пол года или год. Потом они, может быть, поженились или рванули автостопом, куда ни будь подальше, если бы не опять эта набожная сволочь.
Дело было так. Родители уехали с друзьями за город праздновать Новый Год. Cat съехала на грипп , осталась дома. Зачем думаю объяснять не надо. И тут в самый неподходящий момент, как злая фея на крестинах у Белоснежки, появляется тетя. Ну, естественно подыматься крик, начинаться истерика, и тому подобное…

Black, быстро уходит, и все заканчивается вродь-бы тихо мирно.
Но через время выясняется, что в доме пропали обручальные кольца. Кто виноват- Black. Родители Cat, не без помощи тетки, подают заявление в милицию. Ко мне наведается, как бы невзначай участковый. Cat отправляют к

родственникам в другой город. В общем, началась война, но какая-то странная. Чересчур культурная и тихая, но в тоже время серьезная. Дружок мог загреметь в тюрьму на пару лет, участковый был просто счастлив. На одного панка-тунеядца станет в его районе меньше. Да и ко мне начал придираться: якобы я содержу притон и торгую самогоном.

Дальше началось самое интересное. Но я пропустил. Валялся в реанимации с проломленным черепом, чем-то не угодил центровскому гоп-стопу. Когда меня выписали, все уже закончилось. По слухам, дошедшим до меня, я узнал, что Black ходил к родителям Cat долго с ними говорил, а после дал обещание, в обмен на заявление, больше не встречаться с их дочерью и даже собирался выехать из города. Поговаривают, что добрый папаша подкинул парню полсотни, лишь бы тот поскорее убрался. Да добрые родители…

А дальше все пошло как в старой любовной драме, Cat и BlackA похоронили рядом, вся наша тусовка пришла попрощаться с ними, плакали родители, а я стоял и смотрел на ворон кружащих в небе. Ведь я точно знал , что не может умереть сказка которая каким то чудом попала в ВАШ дешевый мирок…

Вот так и закончилась эта история. Но на моем месте, не стоило б упоминать, то, что тетка в могилу с комьями земли бросила два куска желтого метала. Я видел. Никто не видел. … А я видел. Я знал, что она это сделает, по-другому просто не могло бы, и быть, преступник всегда пытается уничтожить улики. В этот момент мне стало ее жалко…

Жалко мне ее было и потом когда, ее нашли весящей у себя на кухне. Признали как самоубийство. Это хорошо, что так решили. Может этим она заслужит хоть у кого- то если не прощение , то хоть сострадание. И это хорошо, что никто не узнает, какая она была сволочь, и как до последнего цеплялась за жизнь, просила пощады именем своего бога, проклинала род мой на десятом колене. И хорошо, что никто не слышал звука падающей табуретки и, как под весом тела ломаются шейные позвонки…

Простил ли я ее…наверное, нет…. Эта стерва обрекла меня на одиночество, убив того, кто поддерживал меня в трудную минуту на протяжении восьми лет, убив ту, которая заставила почувствовать себя, человеком, а не мартышкой разумной, забрав частичку тепла из этого замороженного тупостью, чванством и человеческим безразличием измерения.

Надеюсь, Бог ее простит, иногда я прошу это у него, ведь не виновата собака, что по приказу хозяина загрызла человека, виноват хозяин, виноват ВАШ “совок”, и ВАШИ давно не верующие в сказки мозги… а вообще ну Вас…, все равно ничего не поймете, и дети Ваши не поймут, внуки … не знаю… возможно… если вы не замените в детстве их еще крохотный, хрупкий мирок на пионерские галстуки и шум барабанов, если не воспитаете в них “морозовых”, или голодных псов готовых порвать глотку ближнему за импортную шмотку, тогда возможно… хотя не знаю …глина научит…

Но если вам кто-то скажет, что Cat нашли в ванной с перерезанными венами ни веретье в это. Просто она убежала из дому, что бы править своим королевством. И если вам кто-то скажет что через день на утро, возле подъезда Cat, нашли обмороженный труп BlackA, тоже не верьте. Иногда зимними ночами, когда я возвращаюсь домой пьяный вдрызг, я вижу его. Black молча подходит ко мне, просит закурить, разворачивается и молча уходит по заснеженной улице не оставляя следов…

Данило Плахов

Пастельні кольори

Повз мене легким подихом вітру проминають люди, залишаючи в пам'яті лише пастельні кольори та яскравий червоний. І немає зовсім того червоного – це лише витівка моєї уяви, що виділяє ним цікаві обличчя та закреслює усі інші.

І немає чорного, як немає злих людей на світі.

І немає білого, як і життя без прикрощів…

Є тільки безліч пастельних кольорів. Теплих, м'яких, ніжних, але ніколи веселих просто так, без усілякої причини. Вони мутні наче матові фотографії, мляві та немічні, немов пожухле листя та бліді, як сонце узимку. Нікчемні? Можливо, бо ніколи не засліплять веселку.

А що у моді? Чи то блакитний, чи сірий, хто їх розбере! Помаранчева революція – то мрія. Такого ажіотажу колір сонця ще не знав й не знатиме більше, принаймні у нашій країні. Але ж є ще яскраво зелений та рожевий, та колір Олександра Гріна, чи то колір артеріальної крові, або просто та банально – червоний. Якби мої думки мали колір, то зараз вони були б саме червоні…

А якого кольору наші мрії? Наші почуття? І чому для кожної людини має значення якого кольору її светр та начхати на те, якого кольору її душа. Я навчилася відчувати колір. Так, не бачити його, а просто відчувати якимось шостим чуттям. І нехай я знову і знову повторюю, що шосте чуття – то лише чергова витівка моєї уяви, та я знову і знову закриваю очі і бачу натовп пастельного кольору, що рухається мені на зустріч, збиває мене з ніг, і бачу руку, яку обов'язково протягує мені хтось, хто зовсім не має кольору. Хтось, з ким ми дуже схожі, навіть більше ніж листя з одного дерева. Ми майже ідентичні, та він не має кольору, і кожного разу відкриваючи очі, я знову забуваю хто се був…

А пастельні кольори захопили увесь світ. Жодної яскравої плями на нашій планеті, якщо дивитися з космосу. Дайте мені фарби – я намалюю веселку над океаном! Дайте мані олівці і кожна зірка розквітне, немов троянда. Чи дайте мені гумку і я зітру все навіки...

Я хочу бути яскравою. Та я не можу зробити яскравими всіх їх. Я не можу зробити яскравим увесь світ, бо очам було б боляче. Пастельні кольори повинні існувати. Якби їх не було, я б не знала хто я. Без них я б не знайшла усіх вас...

Кінець.

Lara

8 березня, 2007 року.

український рок-колектив, створений 1988 року в Києві. Його стилістика традиційно визначається фахівцями як готичний фольк-індастріал. Команда поєднувала важкі гітарні рифи з елементами старовинної української музики, використовуючи в текстах фольклорні мотиви та поезію (зокрема Тараса Шевченка) у контрасті з похмурою готичною естетикою. Свою музику учасники гурту називали «українською автентичною готикою» і декларували гасло «Музика Високого Духу». Завдяки творчому підходу «Кому Вниз» здобули статус одних із класиків українського dark-rock і суттєво вплинули на розвиток київської та загальноукраїнської готичної сцени.

Гурт було засновано наприкінці 1987 року завдяки зустрічі музикантів із театрального середовища. Актор Андрій Середа (23 роки), що грав на фортепіано і писав пісні, познайомився зі світлорежисером театру Владиславом Макаровим (32 роки), який мріяв створити рок-гурт та грав на гітарі. Згодом Середа зустрів бас-гітариста Сергія Степаненка, котрий на той час керував артрок-гуртом «Колаж». Сергій Степаненко познайомив їх з гітаристом Владиславом Малюгіним та барабанщиком Євгеном Разіним. Перша повноцінна репетиція колективу відбулася 10 лютого 1988 року. Спочатку пошук вокаліста не дав результату – і сам автор пісень Андрій Середа згодом став і лідер-вокалістом групи.

Назву гурту «Кому Вниз» було запропоновано знайомим Андрія Середи. Це словосполучення виникло в атмосфері перебудови як іронічний коментар до хвилювання навколо «комунізму»: згідно з одним із учасників, «головний ідеологічний штамп – “комунізм” – було нищівно препаровано, внаслідок чого виникло словосполучення “Кому вниз”». Ще на початку діяльності «Кому Вниз» відзначили нетиповий для того часу імідж (чорні фраки, залізні хрести) і прозорий політичний контент – у ранньому репертуарі були пісні гострої антирадянської спрямованості.

Перші виступи «Кому Вниз» відбулися влітку–осені 1988 року. У червні 1988 року новачків запросили на фестиваль київського Рок-клубу, а вже восени група взяла участь у фестивалі «Голосієве-88» у Києві, де

здобула гран-прі (першу премію) у категорії професійних виконавців. Проте переломним моментом стало майбутнє «Червона рута-89» (Чернівці). На цьому всеукраїнському молодіжному фестивалі «Кому Вниз» презентували повністю україномовний репертуар: композиції «Суботів», «До Основ'яненка» (на слова Т. Шевченка) та «Ельдорадо» (на слова поета Олександра Самійленка) викликали фурор у публіки. Чорні фраки, нетипово «готичний» для фестивалю саунд та суворий вигляд фронтмена на тлі цих пісень справили на глядачів глибоке враження. Сам виступ на «Червоної руті-89» фактично задекларував новий вектор творчості гурту – поворот до української лірики і автентичних мотивів.

У 1990-х роках «Кому Вниз» працювали над звукозаписами і брали участь у численних концертах і фестивалях. Дебютний студійний альбом під назвою «Падаючи вверх» (1989) був із елементами постпанку та дарквейву. З плином часу музика гурту набувала «індастріального» звучання: вже до початку 1990 року стиль «Кому Вниз» характеризувався важким гітарним наповненням та електронними ефектами. У 1990 році вийшов другий студійний альбом «Кому Вниз» .

Близько 1998–1999 років гурт уклав партнерство з українським готичним порталом (його ініціатором був Віталій «Stranger»), що сприяло поширенню їхньої музики за кордоном. У подальшому під егідою лейблу Tridens Records випускалися композиції «Кому Вниз» на міжнародних збірках (наприклад, у Польщі та Німеччині). У 1996 році «Кому Вниз» випустили альбом In Kastus, а в 1999 році – концертний диск In Kastus In

«Кому вниз» (Киев) Фото А. Шкыкина

Vivo. Наприкінці 2000-х колектив також підготував міні-альбом Ab Ovo Usque Ad Mala (2007) – електронно-оркестровані переробки ранніх пісень (жодна пісня з нього не увійшла до жодного повноформатного альбому).
«Кому Вниз» поєднували готичну естетику з українським етно-елементом. У їхній творчості часто звучали меланхолійні мелодії на тлі «жорстких» гітарних рифів та синтезаторних ефектів. Тексти гурту насичені історичними і фольклорними образами, сатиричними та містичними сюжетами – тут поєднуються теми історії України, релігійності та містицизму. Зокрема, гурт охоче використовував поезію Тараса Шевченка та українських фольклористів у своїх піснях, роблячи їх своєрідним мостом між старим і сучасним (наприклад, відома «Суботів» – на слова Шевченка). Фахівці відзначали вплив на стиль «Кому Вниз» світового ґотичного та індустріального року, але водночас підкреслювали новаторське поєднання з українською національною традицією. Важливим елементом іміджу гурту був їхній «темний» сценічний вигляд (чорні костюми, хрести тощо), що допомагав сформувати характерний «готичний» образ.

Із моменту створення склад групи зазнавав змін. Початковий склад складався з Андрія Середи, Владислава Макарова, Сергія Степаненка, Владислава Малюгіна та Євгена Разіна. Учасники колективу наприкінці 90-х – початку 2000-х здебільшого не змінювалися, лише 2003 року гітарист

Владислав Макаров покинув гурт. Після його відходу звучання «Кому Вниз» стало більш синтетичним (підкреслено електронним), втрачена частина акустичних гітарних соло. В усіх своїх композиціях гурт прагнув «потужності і якості», за словами бас-гітариста С. Степаненка.

Дискографія

Основні альбоми та релізи «Кому Вниз» (до 2010 року) включають:

- 1989 – «Падаючи вверх» (перший студійний альбом).
- 1990 – «Кому Вниз» (дебютний студійний альбом).
- 1996 – «In Kastus» (студійний альбом).
- 1999 – «In Kastus In Vivo» (концертний альбом).
- 2007 – «Ab Ovo Usque Ad Mala» (міньйон-ЕР).

Крім альбомів, гурт випускав сингли й міньйони, а також брав участь у компіляціях українських готичних збірок. Зокрема, пісня «Музика Високого Духу» стала одним із символів гурту. Усього до 2010 року колекція студійних записів «Кому Вниз» складається з кількох повноформатних та концертних альбомів і неофіційних демо-записів.

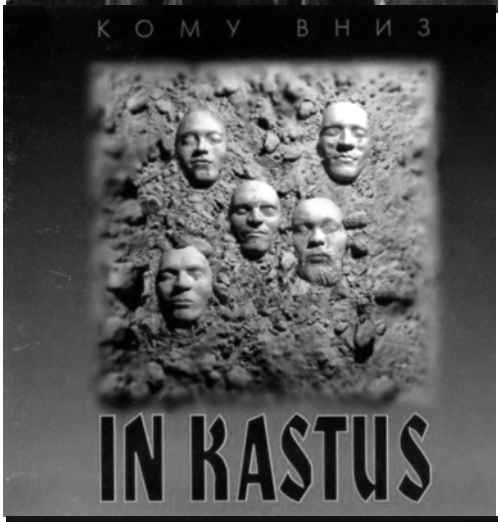

Концерти та фестивалі

«Кому Вниз» були активними учасниками рок-концертів та фестивалів як в Україні, так і за кордоном. Серед значущих подій:

- 1988 – фестива́ль «Голосієво-88» (Київ) – гран-прі

фестивалю в категорії професійних гуртів.

• 1989 – фестиваль «Червона рута-89» (Чернівці), де «Кому Вниз» здобули широку популярність завдяки україномовній програмі.

• 1990-ті – участь у провідних українських рок-фестивалях: «Рок-Екзистенція» (Київ) і «Бандерштат» (Львів).

• 2001 – концерти на фесті Castle Party (Болеславець, Польща).

• 2002, 2004, 2007 – запрошення на міжнародний готичний фестиваль Wave Gotik Treffen (Лейпциг, Німеччина). Команда «Кому Вниз» стала першим українським гуртом, який виконував пісні українською мовою на цій сцені (у 2002 році).

• 1999–2009 – неодноразові виступи на українському фестивалі «Діти ночі: Чорна Рада» (найбільший gothic-фестиваль країни).

• 2006 – великий ретроспективний концерт у Львівській Опері, присвячений майже 20-річчю гурту; публіка тепло зустріла хіти «Суботів», «Птаха на ймення Нахтігаль», «Ворони» – «наче почула новий національний гімн».

Таким чином, «Кому Вниз» регулярно виступали на провідних рок-платформах кінця 1980-х – першої половини 2000-х в Україні та Європі. Ці концерти допомогли гурту здобути широку аудиторію як серед прихильників готичного та альтернативного року, так і серед шанувальників української тематики у рок-музиці.

Гурт «Кому Вниз» вважається однією з найвпливовіших формацій української готичної сцени кінця XX століття. У 2006 році групу навіть номінували на здобуття Національної премії України ім. Тараса Шевченка – щоправда, в категорії «музика сучасна» її не було відзначено, однак сам факт висування став унікальним випадком для рок-колективів. Музиканти «Кому Вниз» віддають шану національній історії та культурі у своїх творах, чим підкреслюють ідеї національного відродження (як це формулював лідер гурту Андрій Середа, музична місія полягає у підтримці «правих національних рухів»). До 2010 року гурт випустив декілька альбомів і дав сотні концертів, створивши власний оригінальний стиль. В українських музичних колах «Кому Вниз» часто називають «класиками українського дарк-сайду» – адже їхня творчість стала своєрідною «етнічною готикою» на тлі загальної рок-культури країни.

Гитара

У меня есть гитара. Не плохая и не хорошая, потому как если уж тебе принадлежит гитара, она просто непременно любимая. А вот любимого человека у меня нет. Я как-то поразмыслила на досуге, что пора бы выбираться из затворничества, но кроме аккордов я мало что понимаю в этой жизни, а потому так и не решаюсь выйти на улицу. Что там, за окном? Зачем люди производят столько шума, куда они спешат, и по каким законам движется их жизнь? Я лишь изредка совершаю вылазки в их мир, когда, к примеру, выхожу за хлебом. Надо сказать, это целая проблема - заставить меня пойти и купить хлеб. Потому как я ни под каким предлогом не желаю выходить из своей комнаты. Я люблю эту комнату. Раньше здесь жила и моя сестра, но потом она вышла замуж, и с тех пор все это небольшое пространство принадлежит мне. Тут я подолгу сижу за компьютером, читаю книги, слушаю музыку, пишу стихи, а когда повезет, и песни, и просто смотрю в окно.

Но вот сегодня мне в голову пришла интересная мысль. Я прочла недавно, что расстояние между струнами и металлическим порожком двенадцатого лада должно составлять 3 мм при использовании металлических струн, и 3-4 мм при использовании капроновых. У меня металлические. Они звонче. Но положенное расстояние на моей гитаре составляет 8 мм, оттого, надо думать, подушечки пальцев на левой руке у меня совершенно истерзаны. И я думаю: а не попробовать ли приобрести другую гитару и играть на ней?

И вот уже я шагаю в небольшой музыкальный магазинчик, расположенный в центре города. Город очень шумный и пестрит солнечными бликами и разноцветными юбками, шортами и майками. Я тоже в пестром сарафане и с большой матерчатой сумкой с золотистой вышивкой. Пока я не вижу ничего враждебного. Город улыбается мне, и я осторожно тоже улыбаюсь ему. В магазине прохладно, в отличие от зноя, царящего снаружи. Мой взгляд сразу же падает на стену, на которой в два ряда висят гитары: вверху - акустические, внизу - электро. Я бегло просматриваю классические модели акустики, а выбор останавливаю на другой. Она чуть меньше остальных, с удобным, не слишком широким грифом, выглядит очень изящно, а рисунком напоминает гитару Боба Марли. Продавец, элегантный молодой человек, предлагает присесть и поиграть. Необыкновенные ощущения. Звук ровный, мягкий, струны отвечают пальцам нежностью. Пока я наигрываю пару мелодий, парень внимательно смотрит на меня, улыбается и говорит, что никогда не видел таких красивых девушек с гитарой. Я отвечаю, что он, может быть, просто мало видел девушек. Он принимает мои слова за шутку и смеется. Мне нравится, как он смеется. В этом что-то есть. Он спрашивает, не могли бы мы встретиться на этой неделе и сходить куда-нибудь вечером. Я говорю, что ничего не имею против. Город уже не пугает меня. Я даже согласна допоздна ходить по нему, если меня будут держат за руку. И я не захочу назад, в свою комнату, а буду веселиться и радоваться цветным огонькам улиц. Если меня кто-нибудь будет держать за руку.

Мы обмениваемся номерами телефонов, и я ощущаю приятное чувство удовлетворенности совершенной покупкой и нашим общением. Я выхожу из магазина. За спиной в чехле новая гитара, и от этого я чувствую себя самым счастливым человеком на земле. Немного побродив, я решаю вернуться в тот магазин, чтобы посмотреть еще и дудочку, которую так давно хотела приобрести. Едва приблизившись ко входу, я замечаю того самого продавца. Он не один. Рядом с ним стоит девушка миловидной внешности. Обычная такая девушка. Только юбка чуть короче, чем у меня, да туфли на каблуках. Она улыбается и что-то говорит ему. А он держит ее за руку. И они целуются.

Я ухожу, отложив посещение на следующий раз, если он вообще когда-нибудь будет. Я не спеша иду по проспекту и вижу вокруг людей, которые куда-то торопятся по своим делам, ругаются и смеются, что-то продают и покупают. Дети едят мороженое, мамы говорят им что-то про послушание, а влюбленные парочки отправляются на прогулку в парк. Я скоро приду домой и долго буду играть на новой гитаре. Она, конечно, лучше, но у старой свой, неповторимый звук. И уж конечно я не продам ее, а оставлю у себя.

Уже вечер. Я сижу в своей комнате, не зажигая свет. Выключенный телефон сиротливо забился в углу. У меня есть две гитары. Старая и новая. А любимого человека нет.

Svetochka